— erken seçime kefere sevindi

UTANIN!..

سبيل

الكل فى سبيل الحق

Sebil

herşey hak için

Siyasî, edebî, tarihî haftalık gazete ● 15 Nisan 1977
Sahibi ve Başyazarı: Kadir Mısıroğlu ● 26 Rebi'ülâhır 1397
Vilâyet Han Kat: 3 Nu: 204 Cağaloğlu — İSTANBUL

SAYI: 68 / BEŞ LİRA / BİR DM.

AET DİPLOMATİK ÇEVRELERİ SEÇİM KARARINI MEMNUNLUKLA KARŞILADILAR

M. ALİ BİRAND LÜKSEMBURG'dan bildiriyor;

Türkiye'de erken seçime gidilmesi, Avrupa diplomatik çevrelerinde genel bir memnuniyetle

eloğlunun istediği oldu

BATI TEFEKKÜRÜ VE İSLÂM TASAVVUFU

Selâm

RAPOR

Atasözüdür: «Besle kargayı oysun gözünü» demişler. Doğrudur. Kargayı besleyen, gözünün oyulacağını bilmeli. Ama ya bülbül?... «Besle bülbülü oysun gözünü..» denmemiş. Çünkü, bülbülün nankörlük ettiği görülmemiş, hele göz oyduğu...

Fakat, şimdi görüldü işte:

Dünyada belki de ilk ve son def'a görüldü.

Türkiye'de İslâm cemaati bir bülbül yetiştirdi ve o bülbül İslâm cemaatinin gözünü oydu!

• •

Pekiy, bülbülün raporu diyorlar; sağlık raporu.

Raporu olsa ne ki; öldü!

Rapormuş..

Gözümüzü oydu ve öldü.. Hepsi bu kadar..

Başkaca raporu at kenef çukuruna!

• •

Kaybettiğimiz o nankör bülbülümüz için ne söylense azdır. Yâni ne kadar yansak azdır. Bülbül mü.. evet dünyada milyonlarca bülbül var. Türkiye'de de... Amma o bülbül..

O bülbül bir başkaydı.

O'nun sesi bambaşka..

Sesi de mes'ele değil; aslolan o sesin terennüm ettiği «Ölümsüz Beste» idi.

Şimdi, niçin o bülbül diğerlerinden farklıydı anladınız mı?.. «Ölümsüz Beste»yi şakıdığı için farklıydı, bambaşkaydı. Yoksa, nice bülbüller var yanlışları şakıyan.

• •

O'nun, «Ölümsüz Beste» den bir seher vakti kulağıma üflediği lâhza süren beyti, ben biçâre bir eserciğime süs etmiştim. Süs ve kapak etmiştim.

Her görüşümde şimdi, ağlatacak beni.

• •

«Ördüm» diyorsunuz, duyuyorum. Üzülmeyelim.

Bülbül öldüyse, sesi binlerce sahife arasında kelimeleşti.

Onlar bâki ve bizim.

Bâki olan, kâfi

• •

«Bülbül'ü altın kafese koymuşlar, ah vatanım demiş...» İşte bu da bir atasözü.

İyi ama, Ölümsüz Beste'yi şakıyan bülbül için doğru değil bu söz.

Doğru değil..

O Beste, sadece O'nun değil hepimizin vatanı..

Gerçek vatan..

Fakat, bir yanlışlık oldu galiba; İslâm cemaati, köşkler, uşaklar, şanlar bunlar ile bülbülün başını döndürdü..

Altın kafeste sanki kendini bülbül, Ölümsüz Beste'nin vatanı olduğunu unuttu, vatan aramaya koyuldu. Yazık!

• •

Uçtu.. gitti..

Ben size öldü, diyorum.

Yine birgün biri sordu:

— Nedir bu hâl?..

— N'olacak, öldü işte!.. dedim. Hırçın adammış; ters ve hırçın bir cevap verdi:

— Keşke gidip de bârâ'da, atların yanında ölseydi! dedi.

Durdu, ilâve etti:

— İtlerin ininde değil!

• •

Bir başkası ise şöyle dedi:

— Artık türkücü oldu, türkücü!..

Vah vah!..

«Ölümsüz Beste» den türkücülüğe ha?..

Vah vah!..

Y. Yalçıner

OKUYUCU İLE HASBİHAL

Kalkın ey ehl-i îman

Muhterem okuyucularımız,

Sebil'iniz malûm olduğu üzere, «siyasî, edebî, tarihî, haftalık gazete» Neşriyata başladığından itibaren bu hüviyetini muhafaza ve tesbit etmiş «üç saha» ya âid mevzuları dengeli bir nisbette itina ile işleyerek bugünlere ulaşmış bulunmaktadır. Yâni, gazetemizde tarih, siyâset ve edebiyat ehemmiyet nisbetleri ile yer bulmuştur.

Farketmişsinizdir; hemen hemen dört aydan bu tarafa ise edebiyat sahasına pek itibar etmediğimiz sayfalarımızda kendisini göstermektedir. «İtibar etmemek» tâbiri san'ata hürmetsizlik olur, daha doğrusu yer veremediğimizi söylemek icabeder. «İtibar etmemek» tâbirine bazı okuyucularımızın tenkidlerinde rastlıyorduk, o sebeple bu cümleler arasında sizlere de duyurmak istedik.

Evet, edebî neşriyata itibar etmemeyi san'ata hürmetsizlik telâkki ederiz. Sayfalarımızda bu san'ata son zamanlarda yer veremeyişimiz bahis mevzudur ki, esbabı üzerine biraz eğilmek istiyoruz.

Muhterem okuyucularımız, Sebil'imiz «Herşey hak için» diyerek çıkan ve hak dâvânın saflarında mücadele veren bir gazetedir. Bu saflarda kaç gazete vardır, kaç neşir vasıtası mücadele vermektedir; malûmunuz. Karşımızdaki «cephe» yâni hakka muârız inkâr ufaklı materyalist görüşler cephesi» çeşit çeşit neşriyata sahip. Çeşit çeşit ve rengârenk..

(Devamı 15. Sayfamızda)

Sebil

Mânevî ve maddî kalkınmaların âhengleştirilmesi

Kadir Mısıroğlu

MES'ELENİN EHEMMİYETİ

Mânevî ve maddî kalkınma hamlelerinin birbirleri ile te'lif ve âhengleştirilmesi, âlemşumûl bir dert ve dâvâdır. Bir çok milletler, maddeten kalkınırken, buna muvâzî ve müsâvî bir manevî kalkınmanın gerçekleştirilmesinin de zarûrî olduğuna dâir lâzımeyi kavrıyamamışlar binnetice bunun ehemmiyetini ihmâl veya inkâr etmişlerdir. Fakat bu hata, onlara pek pahalıya mal olmuştur.

Gerçekten maddî kalkınma hamlelerini mâneviyâtla te'lif ve âhengleştirememiş olan bu gibi milletler, sınaî hamlelerle birlikte uyanan ve gitgide artan maddî ihtiyaç ve ihtiraslar önünde, ahlâk ve mâneviyatlarının -gelişmesi şöyle dursun- eski mevcûdiyetlerini bile koruyamamışlardır. Bu yüzden, bugün tam bir iflâs hâlinde bulunmaktadırlar. Millî gelir ve maddî refah bakımından Batı Âlemi'nin en önde gelen devletlerinden biri olduğu halde, mânen **«bir erkeğin diğer bir erkekle evlenmesine (!...) resmen ve kanûnen cevaz verecek derecede»** tereddî etmiş bulunan İsveç, bunun en iyi misâllerinden biridir. Öteki müterakkî Batı ülkelerinin mânevî manzarası da, -İsveç ölçüsünde olmamakla beraber- pek iç açıcı değildir. Meselâ İngiltere'de, halkın alâkasızlığı sebebiyle kiliselerin hergün bir yenisi satışa çıkarılmaktadır.

Bütün bu ülkelerde din, hayatın özü ve istikameti üzerindeki müessiriyetini çoktanberi kaybetmiş bulunmaktadır. Papazlar, şahsî refah ve sâadetlerini devam ettirebilmek için, dine muhâlif bütün davranışları bir nevi emrivâki halinde kabûllenmiş gözükmektedirler. Böylece ahlâk ve mâneviyat hesabına bir mücâdeleye memur ve mecbur oldukları halde, buna dâir imkân ve gücü ellerinden kaçırarak rehberliğini deruhte etmek mevkiinde bulundukları insanları, köpüren maddî ihtiras ve nefsâniyetin ilcâlarına terketmiş bulunmaktadırlar. Bu durum, Sanâyi hamlelerine bizden evvel girişmiş ve bunu -belli ölçüde gerçekleştirmiş olan bütün ülkelerin müşterek bir illetidir. Bugün mâneviyât, maddî terakkinin tahrik eylediği ihtiraslar altında ezilmiş ve insanların saadet ve selâmeti için o eski mes'ud fonksiyonunu hakkıyle ifâ edemez bir hâle getirilmiştir. Denilebilir ki, bu asrımızın bir numaralı dert ve dâvâsıdır.

Sanâyi inkılâbına yönelen Türkiye, Dünya milletlerinin geçirdikleri bu tecrübeden istifâde etmeye ve aynı hatalı yollardan giderek zikrettiğimiz meş'um âkıbete sürüklenmekten kurtulmaya mecburdur. Ve yazık ki, Tanzimatın ilânından beri, Avrupa'dan maddeten geri kalmışlığımızı telâfi maksadıyle girişilen hamleler, bugün mânen iflâs hâlindeki Avrupa milletlerinden daha da hatalı bir sûrette yürütülmüştür. Bu sebeple maddî kalkınma adına gerçekleştirilen hemen her şey için din ve mâneviyat bir mâni zannedilmiş ve çoğu kere resmî ellerle onun tahrib ve hatta imhasına girişilmiştir. Ancak aradan geçen bunca zamana rağmen hiç bir mesâfe kat'edilememiş ve başlangıç safhasında kalınmıştır. Bu durum da mes'ud bir tesadüfle milletimizin mukadderatında imanlıların söz sahibi olmaya başladıkları şu son yıllarda, işe doğru bir prensiple ve âdetâ sıfırdan başlama imkânını vermiştir.

Şimdi maddî kalkınma hamlelerini mâneviyatla te'lif ve âhengleştirme anlayışının fiiliyatta görülmeye başladığı yeni bir devrin eşiğindeyiz. Türk Milleti, maddî kalkınmayı mâneviyatla birlikte yürütecek ve bütün mânevî ve, maddî güçleri âhengli bir terakkinin hız âmili kılacaktır. Böylece bunların birbirlerini tahrip ve imha etmelerine imkân verilmiyecek ve bu durum da medenî geçinen Batıya yeni bir ders ve ibret teşkil edecektir.

Hal böyle iken bugün MSP. gibi daha ziyâde mânevi ve ahlâkî mes'elelerin halli için ortaya çıkmış ve **«Önce ahlâk ve mâneviyât»** sloganını (vecizesini) kendisine şiar ittihaz eylemiş bir partinin, maddî kalkınma hamlelerinde başı çekmesi sebebiyle mânevî mes'eleleri tâlî bir duruma düşürmesi istikâmetinde, evvelce temas ettiğimiz asılsız tenkidler almış yürümüştür. Bu tenkidlerin vücuduna âmil olan şartları kısaca gözden geçirmek istiyoruz:

ŞARTLAR

Memleketimiz maddeten olduğu kadar mânen de îmar ve yükseltilmeye muhtaç bir durumdadır. Bunu anlamak için kendimizi başka milletlerin bugünkü halleriyle değil kendi târihimizle mukayese etmeliyiz. Bu takdirde bugün dehşetli bir ahlâk ve mâneviyat buhranı içinde bulunduğumuz gayrı kabil-i inkâr bir sûrette ortaya çıkar. Hergün gazete sütunlarını dolduran adlî vak'alar memleketin istikbalinden endişe uyandıracak bir dehşet manzarası arzetmektedir. Bu buhranın maddî terakki adına girişilen hamlelerin güyâ yolunu açmak, maksadıyle manî telâkki edilen ahlâk ve mâneviyatın tahribine mütedâir hareketlerden doğduğu âşikârdır. O halde maddî terakki hamleleri ile birlikte ve hatta ondan daha evvel mânevî terakkî hamle ve hareketlerine girişmemiz ve mânevî mes'elelere sahib çıkmamız şarttır. Ancak, bu güzel ve samimi arzuyu gerçekleştirmeye manî bir çok husus mevcuttur ki, MSP'yi, bekleneni yapamamış gibi gören ve gösterenlerin yanılmaları bunları lâyıkı vechile nazar-ı itibara almamalarından doğmaktadır. Bunlar, maddî terakkî imkân ve icaplarıyle mânevî terakkî ve teâlî imkân ve icaplarını aynı sanmaktadırlar. Halbuki her ikisinin şartları birbirinden farklıdır. Şöyle ki:

a. Maddî terakkî hamleleri -zâhiren de olsa- herkes tarafından benimsenip müdâfaa edilmektedir. Boğaziçi Köprüsü gibi bazı maddî ümran teşebbüslerinin arada bir muhâlifleri çıkıyorsa da, bunlar haizi ehemmiyet değildir. Böyleleri hem seslerini fazla duyuramamakta ve hemde kendileri çok mahdud ve aşırı bir zümre içinden çıkmaktadırlar. Bu itibarla hâdisenin yürüyüşünde -ağırlıkları olmadığı için- müessir olamamaktadırlar.

Diğer bir zümre ise, maddî terakkî hamlelerini özden ziyâde şekle inhisar ettirmeye çalışmakta ve **«ağır sanâyi»** yerine **«montaj sanâyii»** yolunu tercih etmektedir. Bunlar da birtakım dış istismar mihraklarının hâinâne âleti durumundadırlar. Fakat hiç kimse, artan nüfus ve zorlayan ihtiyaçlar karşısında **«tek parti, tek şef devri»** nde olduğu gibi «hamlesiz» «kendi yağı ile kavrulma» dâvâsını güdememektedir. Zira bir takım şartların zorlamasıyle de olsa bu yol açılmış ve milletçe benimsenmiştir. Artık kimse buna karşı çıkamamakta ancak muhtevâsına müteallik oyunlarla hakikî mecrâı değiştirmek istemektedirler.

Fakat mânevi mes'eleler böyle değildir. Onun düşmanı hem daha çok ve hem de bu düşmanların yürüyen hayata müessiriyetleri maddî hamlelere muhâlif olanlardan çok daha fazladır. Üstelik gizli memleket düşmanlarının hemen hepsi bu vatanın hem maddeten ve hem de mânen kalkınmalarına karşı olmakla beraber bunların husûmetlerinin ağırlık noktasını, mânevî mes'eleler teşkil etmektedir. Bu itibarla, mâneviyat yolları daha dikenli ve dardır. Köşe başlarında pusuya yatmış düşmanlar bu yollarda daha fazladır. İşte bu sebepledir ki; mânevî terakki hamleleri için bir takım kamuflâjlar ve u-

(Devamı 13. Sayfamızda)

Yakın tarihimizde **Meçhûl kahramanlar**

Trabzon Meb'usu
Şehid-i Muazzez

ALİ ŞÜKRÜ BEY

«Müddei tarih ve vatandır!..»

Ali Şükrü Bey

1

Kadir Mısıroğlu

Son Osmanlı Meb'usan Meclisi'nin zabıt ceridesinde İngilizler'in Meclisi bastıkları 16 Mart 1920 tarihine âid müzakerelerin kaydı mevcud değildir. İşgâl kuvvetlerinden duyulan endişe ile o gün Meclis'teki heyecanlı konuşmaların zaptı neşredilmemiştir. Bu hususu artık, ancak bu hâdiselerin içinde yaşayanların hâtıratları yardımıyla aydınlatmak mümkündür. Bu son ve tarihî celse için şimdiye kadar yazılanların en teferruatlısı, İttihatçıların namlı kalemşörlerinden Ziya Şakir'in *«Saltanatın son günleri»* adlı eserinde yer almış bulunmaktadır. Bu ehemmiyetli bahse son devrin ehemmiyetli dinî ve siyâsî şahsiyyetlerinden biri olan Balıkesir Meb'usu Abdülâziz Mecdi Efendi'nin hayat ve şahsıyyeti dolayısıyle temas eden Osman Ergin, Muharrir Ziya Şakir Bey'in 1936 yılında Tan Gazetesi'nde tefrika edilen yukarıda adı geçen eserinden uzun uzun iktibaslar yapmış ve mes'eleyi bir hayli açıklığa kavuşturmuştur. Bu iktibaslarla son Osmanlı Meb'usan Meclisi'nin İngiliz tasallutu altında yaşadığı buhranlı saatleri ve bu esnadaki heyecanlı müzakerelerin seyrini göstermiş ve müteâkiben de şahsî mütalealarına yer vererek Meclis Reisi Celâleddin Arif Bey'in meb'uslara hitaben herkesin başının çâresine bakmasını isteyen bir tezkere yazıp bırakarak bir tarafa savuşup gitmesini; tenkid zemininde ele aldıktan sonra, yukarıda Rauf Bey'e istinaden (ki bunları vefatından sonra yayınlandığı için Osman Ergin pek tabii olarak görmemiştir) vardığımız hükmü aynen teyiden şöyle demektedir:

«Şu var ki, benim tahkikime göre, reis Celâleddin Arif Bey bunu kendiliğinden değil, vakit vakit Anadolu'dan aldığı ilhamlara binâen yapmıştır. Meşhur tarihî nutuktan öğreniyoruz ki; Atatürk son meb'us intihabında iki maksad gözetmiştir. Biri kendinin meb'us seçilmesi, öteki de Meclis reisliğine tâyin edilmesidir. Filhakika Meclis reisliğine seçilmiş ise de, İstanbul'a gelmediğinden, daha doğrusu gelemediğinden reis olamamış ve bu vaziyet karşısında Meclis'in serbestçe müzâkereler yapabilmesi için Anadolunun bir yerinde toplanmasını ileri sürmüştür. Fakat âzanın çoğu, bu fikre ve teklife taraftar olmamış ve tabiatiyle Meclis İstanbul'da toplanmıştır.

Bununla beraber Atatürk'ün bu teklifine taraftar olan pek az meb'us, herhangi bir hâdise çıkartmak sûretiyle, Meclis'i dağıtmak ve bu sûretle Anadolu'ya gidip Atatürk'e iltihak etmek prensipini müdafaa ettikleri için İngilizler'in meb'uslardan birkaç kişi alıp Malta'ya götürmek istemelerini iyi bir vesile sayarak, bunu âdetâ körüklemişler, hatta silâhla müdafaa etmeye ve bu yüzden birkaç meb'usun sürgüne, hatta öteki dünyaya gitmelerine bile râzı olmuşlardır.

Bu prensibe taraftar olduğu sanılan Reis Celâleddin Ârif Bey'in de böyle birden bire mûhitinde hayretler uyandıran mektubu yazarak, ortadan kaybolması ve nihâyet Anadolu'ya geçmesi de: «İstanbul'da asâyiş ve emniyet yoktur ve Meclis'in serbestçe toplanıp müzâkereler yapmasına, ve kararlar vermesine imkân da yoktur. Meclis Reisinin İstanbul'u terk ederek Anadolu'ya geçmesi de bunu gösterir, binâenaleyh Meclis'i tâtil ederek, bütün meb'usların Anadolu'ya gecip müzâkerelere orada devam etmeleri zarûridir ve bu bir vatan borcudur.» yollu bir hükmü ve bir mânâyı tazammun eder.» Dedikten sonra ilâve etmektedir.

«... Atatürk'ün nutkunda görülen birkaç fıkra, bu görüşü ve bu kanaati biraz aydınlatacak mâhiyettedir. Meselâ bir yerinde deniliyor ki:

«Merkezî Devletin, Düvel-i İtilâfiye tarafından resmen işgali kuvve-i teşriiye, adliye ve icrâiyeden ibâret olan kuva-yı milliye-i devleti muhtel etmiş ve bu vaziyet karşısında Meclis ifâ-yı vazifeye imkân göremediğini Hükümete resmen tebliğ ederek Meclis-i Meb'usan dağılmıştır. Şu halde makarr-i devletin masuniyetini, milletin istiklâlini ve devletin tahlisini temin edecek tedâbir-i teemmül ve tatbik etmek üzere, millet tarafından selâhiyet-i fevkalâdeyi hâiz bir meclisin Ankara'da ictimaa dâveti ve dağılmış olan meb'usan'dan Ankara'ya gelebileceklerin dahi bu meclise iştirak ettirilmesi zarûrî görülmüştür.»

İşte bu mûcip sebepler üzerine, oniki maddelik bir tâlimat yapılarak, ona göre yeniden ve kısa yollardan gidilerek meb'uslar seçilip Ankara'ya gönderilmiş, ve Büyük Millet Meclisi'nin temeli bu sûretle atılmıştır.

Fakat ne şekilde olursa olsun, dağılmış olan bir meclisi toplantıya çağırmak ya hükümdara, yahut böyle fevkalâde bir zamanda o meclisin reisine âid vazifelerden olmak lâzım geldiğinden, Atatürk [illegible]e **vaziyeti böyle gördüğünden,** ●

خليفهٔ ذيشان شوكتلو پادشاهمز سلطان محمد خان سادس حضرتلرى
S. M. I. le Sultan MEHMED VI

sırada zaten Anadolu'ya geçmiş olan Meclis Reisi Celâleddin Ârif Bey'i arayarak, millete bir beyannâme neşrini ondan rica ediyor, fakat bir türlü anlaşamıyorlar ve işte o zaman Atatürk bir adım daha atarak, bunu bizzat yapıyor ve bunun neticesinde Reis Celâleddin Ârif Bey'in rolü ikinci plâna geçmiş oluyor. Atatürk'ün İstanbul'daki Meb'usan Meclisi'ne reis olmak istediği, hatta buna o kadar muhakkak nazarıyla bakmış olacak ki, intihab keyfiyeti tahakkuk eder etmez hemen işe başlamak üzere İzmit'e gelip orada beklediği, fakat onun buraya gelmesini kendisi için de, Meclis için de tehlikeli gören bir kısım meb'uslar Atatürk'ü bu fikrinden vaz geçirmek maksadıyla Rauf ve Doktor Adnan Beyler'i İzmit'e gönderdikleri malûmdur. Atatürk nutkunda bu cihetleri şu satırlarla anlatıyor:

«Beyanat-ı umûmiyem meyânında bir iki noktada benim İstanbul'daki Meclis-i Meb'usan'a reis intihabım husûsuna âid mes'eleden, ve bundaki maksaddan bahsetmiştim. Bunun temin edilmemiş olmasından, küçük bir müşkil ile karşılaştığımı da arzetmiştim. Filhakika İstanbul'da Meclis dûçar-ı tecâvüz olup dağılınca, meb'usları toplayıp, ve bâhusus izah ettiğim vechile bir meclis tesisine tevessül edebilmek için bir an tereddüt ettim. Meclis-i Meb'usan reisi bulunan Celâleddin Ârif Bey'in Ankaraya gelip gelmiyeceğini bittabi bilemiyordum. Gelmesi halinde O'nun muvasalatına intizar ettim ve dâveti O'nun vasıtasıyla yaptırmayı düşündüm. Fakat vakit pek çok sür'at ve isticâli âmir (aceleyi gerektirir) bulunuyordu. Meçhûl bir ihtimâle intizâren, izaa-i vakit etmeyi muvafık-ı ihtiyat (vakit kaybetmeyi ihtiyatkârlığa uygun) bulmadım. Fakat vereceğim kararın temin-i tatbikatı için de, bir iki gün telgraf başında bütün kumandanların mütalâalarını dinlemek ile vakit geçirmeye mecbûriyet hissettim. Celâleddin Ârif Bey'le Martın 27 - 28. gecesi Düzce'ye muvasalatında irtibat hâsıl olmuştu.»

TÜRKÇESİ

Ahmed SELÂMÎ

Maarif Vekili AP'li Ali Nailî Erdem şerîatçılığın tam karşısındaymış (3)

Maarif Vekili Ali Nâilî Beyin, Maarif Vekâleti bütçe karma komisyonunda, «.. kelimelerin üzerine basa basa tekrar ediyorum: **Biz, komünizmin de, faşizmin de, Şeriatçılığın da tam karşısındayız...» «... ben, huzûrunuzda hepsini birden tel'in ediyorum.»** deyişi üzerinde durmağa devâm edeceğiz.

□ Şerîat ta'bîrinin mukaddes ve muazzez dînimiz İslâmiyet ile aynı ma'nâya da geldiğine, müteaddid def'alar burada işâret edilmişdir. Şerîatçılığın ise, İslâmcılık ile aynı ma'nâya geldiği izahdan vâreste görülmeli...

Binâenaleyh, Maarif Vekîli olan zât, mükevvenâtı yaratıcının beşer önüne vaz'etdiği bir nizam olan İslâm'a, İslâmcılığın müterâdifi olan Şeriatçılık ta'biri ile cebhe açmakla; ve bunu, üstelik bir de tel'în etmekle yani lânetlemekle, nâmütenâhî büyük bir suç işlemişdir. Kâinâtı titreten nâmütenâhî bir suç..

□ Allah ve Rasûlüne inananlar için bu derece hakârete uğramak, mümkin midir ki hazmedilsin?. Müslümanlara karşı, Şerîatçılığın faşizm ve komünizmle aynı kefeye oturtularak tel'îninden yani lânetlenişinden daha büyük hakâret ne olabilir?.

Maarif Vekîli olan zât, sözünü geri alıp, resmen ve alenen müslümanlardan afv talebinde bulunmalıdır... Aksi halde, geçmişi ve geleceği de hesâbedilirse trilyonlara bâliğ olan müslümanların hukûkuna, hakkına, vicdânına ve kalbine karşı girişilen bu fiil, mutlaka gayretullaha dokunacak; ve onun en şedîd gadabını celbedecekdir.

□ Mukaddes İslâm kânunlarına göre, Şerîatın ve Şerîatla alâkalı herhangi bir nassın istihzâsı, tahkîri veya reddi, İslâmın reddine müsâvî olup, bunların mürtekîbi bir insana müslüman nazarıyla bakılamıyacağı mutlakdır... Bu itibarla Maarif Vekîline bu kânûn-ı İslâm'ı hatırlatıyoruz... Eğer kendilerine bir emr-i hak vâkî olsa, cenâze namazının kılınıp kılınamıyacağı veya müslüman kabristanına defnedilip defnedilemiyeceği husûsunda, arkasındakiler için bir münâkaşa kapısı açmak istemiyorsa; ve şu anda, kânûn-ı İslâm üzere, nikâhının sıhhati veya gayr-i sıhhati hakkında ortada bir delîl bulundurmak istemiyorsa; ve topyekûn muâmelât-ı fıkhıyyeden, bir müslim kadar istifâdeye hakkı olup olmadığı noktasında ele bir hüccet vermek istemiyorsa, Maarif Vekîli Ali Nâilî Erdem, Şeriatçılıkla alâkalı beyânından rücû' etdiğini alâmeleinnas ortaya koymalıdır..

□ Şeriat, samimî bir mü'min ve mü'mine için, candan da, cânandan da aziz varlık..

Şeriat, ruh ve maddesinin her hücre ve zerresine kadar ihlâsla inanan bir mü'min ve mü'mine için, **«başımdaki saçlar adedince başım olsa, her birini, Şerîatın her bir kânûnu uğruna vermeye hazırım!»** denilen varlık...

Şerîatın bir tek tüyünü tel'în etmek yani lânetlemek, kâinâtı ayağa kaldırmaya kâfi...

□ Şerîat veya Şerîatçılık nerede ki tel'în edilir; nerede ki nâfız'ül-hüküm bir makamdan ve bir icrâdan lânetlenir, o mekândaki müslümanlar, hürriyete; hayır, hürriyetin şer'îsine âid olmak şartıyla, zerre kadar olsun bir hürriyetçiğe, ilk şart olarak muhtaçdırlar...

Şerîat veya Şerîatçılık, faşizm veya komünizmle aynı kefeye konarak nerede ki tel'în edilir, o mekândaki «din ve vicdan hürriyeti» lâfı, sihirbaz maskesi kadar olsun bir ma'nâ ifâde etmeye nâmütenâhî uzak sayılır.

□ İslâmcılık demek olan Şerîatçılığın tel'în edildiği yani lânetlendiği bir mekânda, nâfiz'ül-hüküm bir icrâdan, Hıristiyancılık veya Yehûdicilik yâhut da masonculuk neye tel'în edilip lâ'netlenmiyor?

□ Eğer bir mekânda, **«lâikim!»** diyen bir rejim, Şerîatın tüyüne yan bakmamakla mükellef olduğu halde, İslâmcılığı yani Şerîatçılığı, bir vekîli ağzından tel'în eder yani lâ'netlerse, o mekânda, **«lâiklik âlâ derecede dinsizlik demek değildir!»** hükmünün isbâtına yarıyacak bir tek delil bile bırakılmamış, kül edip yakılmış demekdir...

□ Eğer bir millet, en az bin sene i'lâ-yı kelimetullah için yani Şerîatçılık için can verip kan akıtır, çağ kapatıp çağ açar da, sonra o milletin tepesinde resmen ve alenen Şeriatçılık tel'în edilir yani lâ'netlenirse, o millet için artık ne denilebilir?

□ **«Milliyetçiyiz, mukaddesatçıyız, mâneviyatçıyız ve sağcıyız!»** kabilinden sloganların sahibleri diliyle Şerîatçılığın tel'îni yani lâ'netlenmesi, **«dinsizim, îmansızım, solcuyum, komünistim, gâvurum, ateistim!»** diyenlerin diliyle tel'îninden en az bin kere daha berbatdır... Eşed olan münâfık...

□ Şerîatçılık yani İslâmcılık, nâfiz'ül-hüküm bir icrânın bir a'zâsı tarafından tel'în edilir yani lânetlenirken, buna rızâ gösteren de, aynı lânetlemiye iştirâk etmiş olur. Öyle ise, bay Diyânet, sayın din fakülte, enstitü ve liseleri ile müftüler, vâizler, mezhebsizler, telfikçiler, cumhûriyet müctehidleri; ve tâ mücâhidler, mücâhideler, muharrirler ve mütefekkirlere kadar ağzı Şerîat diyebilen topyekûn meb'uslar, vekiller, kumandanlar, müdürler ve memurlar! Duydunuz mu, A.P. li Ali Nâili Bey, İslâmcılık demek olan Şerîatçılığı, tel'in ediyor yani lânetliyor... Siz ne yapıyorsunuz?..

Düzen kendisini korumaya çalışıyor

DÜNYA ajanslarından gelen haberler, turnusol kağıdı gibi, Türkiye'deki siyasî gelişmelerin mahiyetini açığa vuruyor. Acele seçim kararının alınmasından sonra gerek AET ülkelerinin, gerek Birleşik Amerika'nın, gerekse kuzey komşumuz Rusya ve batılı Yunanistan'ın umutlu bir bekleyiş içine girdikleri, erken seçim kararının çıkmasından memnun oldukları anlaşılıyor.

Esasen bu, enternasyonalist (beynelmilelci) olan demokrasinin tabiî bir neticesidir. Bunu yadırgamamak gerekir. Asıl yadırganacak olan şudur ki, milletimizin büyük bir kısmı halâ bu oyunları kavrıyabilmek ferâset ve basîretinden mahrum bulunmakta, bu beynelmilel dalâverelerin ciddiyetinden şüphe etmektedir; «oi mâhîler ki, deryâ içredür, deryâyı bilmezler» misali..

Dış müdâhale ve tasallutlara, tabiatı gereği açık olan demokrasi düzenimizin seçim atmosferindeki manzarasının dışardan nasıl değerlendirilmekte olduğuna dâir bir küçük örnekle girelim mevzua, isterseniz.. Meselâ, Hollanda'nın Rotterdam şehrinde yayınlanmakta olan NRC/Handelsblad gazetesinin 28 Mart 1977 tarihli nüshasında, F.G. Van Hasselt'in söylediklerine kulak verelim:

«... Türkiye'de seçimler büyük bir ihtimalle 10 Ekim yerine 5 Haziranda yapılacaktır. Seçimlerin öne alınmasına karşı çıkan, karma hükûmetin ikinci büyük ortağı olan Başbakan Yardımcısı Erbakan'ın Milli Selâmet Partisidir. (....) Bu son derece DİNCİ PARTİ, son iki yılda, bilhassa iki «ağır» bakanlığı elinde bulundurarak, ekonomi alanında, normal ölçüleri aşan bir güce sahip olmuştur. AŞIRI MİLLİYETÇİ GÖRÜŞLERİYLE KIBRIS ve EGE MES'ELELERİNE BİR ÇARE BULUNMASINA karşı çıkmakta ve Atatürk'ten bu yana TÜRK DIŞ SİYASETİNİN ANA UNSURUNU TEŞKİL EDEN AVRUPA'ya YÖNELME HAREKETİNİ SABOTE ETMEKTEDİR. (...)

1974'de Ecevit'in olduğu gibi, şimdi de Başbakan Demirel artık bu kombinasyondan bıkkınlık getirmiştir. (...) Haziran seçimleri bu meseleye daha iyi cevap verecek durumdadır. Zira her şeyden önce, EKİM AYI RAMAZAN'ı TAKİB ETMEKTEDİR. Ve, Millî Selâmet Partisi Ramazan boyunca seçmenlerin dinî inançlarından da faydalanmaya çalışacaktır. Yine Ramazan boyunca ARADA SIRADA BİR YUDUM SU İÇMEDEN SEÇİM KONUŞMALARI YAPMAK DEMİREL'e, ERBAKAN'dan DAHA ZOR GELECEKTİR. (...) 1975 Ekim ayı içinde yapılan ara seçimlerinde Erbakan taraftarlarının rey nisbeti yüzde 11,5 dan, yüzde 8,5'a düşmüştür. Ancak o tarihten bu yana Erbakan, KENDİ GÜCÜNDEN ŞUALAR SAÇAN ÖYLE BİR BAŞBAKAN ALTERNATİFİ HAVASI MEYDANA GETİRMİŞTİR Kİ; bunu, bu sefer seçmenleri tesir altında bırakması mümkündür.

Müstakbel seçimlerin neticeleri her şeyi ile tam bir sual halinde ortada durmaktadır. Millî Selâmet Partisinin alacağı reyler AZALACAĞI YERDE ÇOĞALIRSA, gerek Ecevit, gerekse Demirel'in işi her zamankinden zor olacaktır.»

İşte şimdi, son asırlar boyunca Türkiye'yi içinden çıkılmaz, çetrefilli yollara ve meselelere götüren ve her yönüyle bir yabancılaşma, bir kendimizden kaçış hareketi olan batılılaşma ile, çok daha değişik imkânlarla yeni bir hesaplaşma başlıyor. Pascal'ın «soyluluk ne güzel şey!. Hayata yirmi yıl önce başlıyorsunuz» şeklindeki iğneli sözü misali, vâkıa, Türkiye'deki hesaplaşmada da Millî Selâmet Hareketi, hesaplaşacağı diğer zihniyetlerle devlet plânında karşılaşmak bakımından daha az elverişli imkânlara sahip.. Çünkü son iki asır fiilen, son yarım asır ise, hem fiilen, hem de resmen milletimize yabancı olan zihniyetlerin tagallübü ve tahakkümü altında geçmiştir ve onlar elbette suyun başını tutmak mücadelesine bizden çok önce başlamak bakımından menfî bir soyluluk avantajına sahiptirler. Ama, şimdi verilecek mücâdele ile milletimiz derin acılar ve ızdırablar içinde geçen bu iki asrın, yitiri' bir zaman parçası değil, yitirilmeyen, değerlendirilmesi en mükemmel şekilde yapılan, aynı hendeğe bir daha düşmemek için kıymetli tecrübelerle donanmış bir zaman bölümü olduğunu ispatlamak zorundadır. Türkiye müslümanları, Anadolu'daki 900 senelik devletlerini devamlı olarak başları üzerinde dolaşacak bir kılıcın «Biz devrimi yaptık, gerekirse yeni baştan, tekrar yaparız» misilli tehdidlerine prim vermemek zorundadırlar. Ve, bu gibi seçimler bizim için istikbal bakımından da bir tâlim olmaktadır. Şimdi bir tahta parçası üzerine yüzükoyun yatıp, yüzme tâlimleri yaptığımız bu dönemden aldığımız tecrübeler ve kazanacağımız melekelerle istikbalde bir çok tehlikeleri bertaraf edebilmenin yeni imkânlarını da kazanmış olacağız.

Şurasını asla hatırdan çıkarmamak zorundayız ki, mevcud düzen bir şahısperest düzenidir ve özü bakımından pragmatisttir, faydacıdır; Her hal-ü kârda kendisini korumanın yollarını arar; gerekirse, demokrasi, gerekirse faşizm, gerekirse komünizm... Ama, asla kabullenemiyeceği şey milletimizin inancıdır. Bunu da elli yıldır, «hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir» yalanıyla, milleti kündeye getirerek gizlemeye çalışmıştır ama, devrim (!.) özü itibariyle budur ve vazifesi, -ünlü fransız siyaset âlimi Maurice Duverger'nin Siyasi Partiler ismiyle dilimize çevrilen kitabında da belirttiği gibi- «Orta - Doğu Milletlerinin modernleşmelerini önleyen başlıca engele, yâni İSLÂMİYETE KARŞI MÜCÂDELE EDEREK, Türkiye'yi BATILILAŞTIRMAK olmuştur!»

Bu yüzden de, ne yapıp - yapıp, mevcud düzen, bu ana esprisini kaybetmemek için elinden geleni yapacaktır. Gerek içerden, gerek dışardan ve gerekse her iki cihetten birlikte çevrilecek dalaverelere karşı milletimiz de son elli yılın ikinci yarısı süresince dinlediği «nurlu ufuklar, büyük Türkiye, akgünler» masallarıyla donanıp - bezenmiş nutuklar karşısında muhabbet ve düşmanlığını yalnız Allah rızasını gözeterek izhar etmek, oltalardaki yemlere kanıp, yakalanan sersem balıklar durumuna düşmemek zorundadır. Kitleler karşısında «aynı Allah'a, aynı Peygamber'e, aynı kitaba iman ediyoruz» diye haykıranların perdelerin gerisinde, kitleleri kandırmalarının şerefine fâhişe oynatmaları ve şereflere viski kadehlerini havalandırmalarındaki soytarılığa âlet olmamak zorunda olduğumuz gibi; bir taraftan iman ve kur'an'dan bahsedip, diğer taraftan da televizyon karşısına geçip, «demokratik - lâik prensiplerden hiç bir parti asla tâviz veremez» diye şu dâima yanlış tatbik edilegelmiş olan laiklik sığınağını kendilerine siper alanların seçim atmosferinde hatırladıkları «mekteplerde Kur'an öğretilmelidir» çağrılarının da bizi istismar etmek için yapıldığını unutmamalıyız. Çünkü yanlış laik tatbikat, temelden «naklî deliller»i red düşüncesine oturtulmuştur, «faziletli» anayasamızda...

Son olarak ifade etmek isteriz ki, mücâdelemizde, en azından karşımızdakilerin teyakkuzu derecesinde kararlı, şûurlu ve neyi istediğimizin idrâkinde olmamız gerekir. Yoksa bunca meşakketlere katlanılarak katedilen yolun boşa yürünmüş olduğu gibi bir acıyla karşılaşırız. Hakkın karşısında küfür aslında o kadar zayıftır ki, yeter ki, Hakk'a lâyık olmak için yine Hakk'ın gösterdiği ölçüler içinde mücadele verelim, O zaman görülecektir ki, Hak nizamımızın karşısında düzenbazlık peşinde koşanların düzenleri başlarına yıkılacaktır!

• TESBİT

Sadık Özarslan

Dövünme zamanları

Dövünme ve öğünme zamanları... Nisanın 17'si solun Türkiyemizde dövünme ve öğünme zamanlarıdır. Sanki tarih değil, «ağlama duvarı» mübârek! Adamlar, ağlayıp sızlamaya daha 17. nisan gelmeden başlıyorlar. Hep beraber bir tutturuyorlar ki sormayın... «Ah nerede, vah nerede?» havası!.. Yandı keten helvâsı.

Bugünlerde niçin ağlıyorlar öyle mi? Şey canım; Köy Enstitülerinin kuruluş yıldönümü de onun için. Bir söz vardır bilirsiniz: «Gönül, ne kahve ister; ne kahvehâne./Gönül sohbet ister, kahve bahâne.» O biçim solun da enstitüler hakkında düşünceleri böyle. Onlar, esâsında köy enstitülerinin kuruluşunu veya isim değiştirişini değil; Tonguç Babalarını, Ethem Nejatlarım hatırlıyorlar da onun için ağlayıp sızlıyorlar. Kuruluş-muruluş birer bahâne... O fikir var ya; ah o fikir?.. burgu burgu deliyor kafalarını ve adamları deliye çeviriyor. Onlar; enstitülere değil, enstitülerde verilen fikirlere âşık. Âşık, mâşûkunu işte onun için arıyor; onun için ağlaşıyorlar.

Mezkûr mekteplerden mutlaka iyilerde çıkmış ve memlekete hizmete koşmuşlardır. Bunları gâyet iyi tanıyor, haklarını yemiyoruz. Ve onları tenzîh ediyoruz. Bozulmayan, bozulamayan ve kendisini kurtaran kardeşlerimize lâfımız yok: Tebrik ve teşekkür borcumuz var... Fakat onlardan da dinliyoruz ve öğreniyoruz ki; köy enstitülerinde verilmek istenen fikir, felâketler getiriyor. Belki evvelâ iyi niyetle kurulmuştur... Köylü çocuklarımız, köylerimize uygun yetiştirilsin; herbiri oralara rahatlıkla intibâk etsin ve köylümüze yardımcı olsunlar, düşüncesi; enstitülerin kuruluşlarında âmil olabilir. Lâkin sonra ne olmuştur? Oralardan aradığımız ve beklediğimiz gençler yetişmiş midir? Kazancımız mı çoktur; kaybımız mı? Oralarda talebelere, körpe dimağlara sokulan fikirler nedir ve kimindir? Bu fikirler yerli midir; yersiz midir? Asıl buralara bakmak; kârımızı, ziyânımızı buna göre hesablayarak bir neticeye varmak lâzım gelir. Kuru kuruya dövünmek hiçbir mânâ ifade etmez. Söylediğiniz gibi, eğer gerçekçi iseniz; acı ve yakıcı gerçeklere kulak vermek mecbûriyetindesiniz.

Ne olmuştur köy enstitülerinde? Bu hususta kitablar yazılmış, vesikalar konuşturulmuştur... Artık müfettiş raporlariyle sâbittir ki; köy enstitüleri kapanacak derecede aşırılaşmış ve sonunda resmen kapatılmıştır. Daha doğrusu, islâh edilerek öğretmen yetiştirmeye devam olunmuştur. Hasan Ali Yücel'in himâyesindeki Tonguç Babanın yaptıkları meydandadır... Ethem Nejatlara müstenid kafaların edeb ve hayâ duygularını nasıl tahrib ettikleri herkesçe mâlûmdur. Komünist liderleri göklere çıkarıcı mâhiyyette vazifelerin verildiği ve bunların körpe dimağlara nakşedildiği de bir ayrı gerçektir. Hücreleşmelere, köy enstitülerinde başlandığı ise yazılanlar arasındadır. Hâşâ, «Tanrının eksiklerini biz tamamlayacağız.» diyenleri, orak-çekiçli plânlar çizenleri unutmamak lâzımdır. Açınız Hasanoğlan Köy Enstitüsü Dergisi'nin 4. ncü sayısını... Ve okuyunuz... Göreceksiniz ki; imansızlık baş tâcı edilmekte; Allah'a inanmak «ibtidâîlik» olarak gösterilmektedir. İzâle edilen bikirlerden, gebe kalan kızlardan bahsetmiyoruz... Ve dövünenlere soruyoruz: Sizin eğitim anlayışınız bu mudur? Yıkıcılık resmen devam mı ettirilmeliydi? Memleket evlâdına bizi nasıl yıkacakları hususu ders hâlinde gösterilip gelinmeli miydi? Bırakın şu dövünmeleri de adam gibi oturun oturduğunuz yerde. Ayıp oluyor ayıp!

ortadoğu/dan

SAİD ŞAMİL

YAHUDİ DÂVÂSI ve FİLİSTİN

Londra Konferansı'na iştirak eden Arap mümessilleri iddialarında haklı idiler. Cemiyet-i Akvam tarafından İngiliz ve Fransız hükümetlerinin vesâyetine tevdî edilen Arap ülkelerinde, gerçekleştirilen siyasî ve idarî şeklin, Filistine de aynen teşmilini istiyorlardı. Buna karşı çıkmak, İngiltere için yalnız yüklenmiş olduğu Manda mükellefiyetlerini ihlâlle kalmayacak, üstelik Cemiyet-i Akvam prensiplerini inkâr mâhiyetini de alacaktı. Bundan dolayı İngiltere bu toplantıdan arap metalibatına karşı nevama, (bir nev'i) uyar gibi görünmüş fakat konferans bitip yahudilerle başbaşa kalınca, taarruza uğramış olacak ki, neşrettiği beyaz kitapda, toplantı sırasında arapların haklı olarak tatbikini istedikleri hususları, çapraşık bir şekilde sıralamaktan kendini alamamıştır. 2. Cihan Harbi'ne tekaddüm eden aylarda neşredilen bu kitap takriben şu esaslara dayanıyordu:

1 — İngiltere hükümeti, Filistin mevzûunda devlete tahmil edilen mes'ûliyetin tearuz halinde olduğuna, ayrıca millî yurt denilen tâbirin tefsiri hususunda da geniş bir mübâyenete düşüldüğü kanaatindedir.

2 — İngiltere Hükümeti, yahudilere Filistin'de millî bir yurt kurmaları için müessir yardımda bulunulduğu zehabındadır. Bundan dolayı, bu memlekette yaşayan halka, hemcivar ülkelerde, yapıldığı gibi, bundan böyle idarî durumlarını kolaylaştırmak üzere hükümet kurma isteklerinde kendilerine yardımcı olacaktır.

3 — İngiltere Hükümeti gelecek 10 sene zarfında müstakil bir Filistin Devleti kurma gayesindedir. Bu devlet, İngiltere ile muahede esasında birleşecek ve Cemiyet-i Akvam'la anlaşmak sûretiyle mevcut himâye sistemi kaldırılacaktır. Bu gelişme adım adım tahakkuk ederken, Filistin halkı da fiilî bir şekilde öz hükûmetlerine sahip olacaklardır. Beşinci yılın sonunda selâhiyetli Filistinli mümessillerden bir komisyon kurulacak ve müstakil Filistin Devleti'nin yeni anayasasına dayanak olacak temeller belirtilecektir. Bu çalışmaya İngiltere Hükümeti mümessilleri de katılacaklardır.

4 — İngiltere Hükümeti, son olarak 75 bin muhâcirin Filistin'e gelmesine muvafakat eder. Bu beş yıl içinde, arapların muvafakati alınmadıkça başka bir yahudi muhâceretine Filistin'e girme müsaadesi verilmeyecektir.

5 — Yahudilere toprak devrine müteallik ve Filistin'in değişik mıntıkalarına göre yapılmış, engelleyici, tahdid edici ve müsamaha edici mahiyette ısdâr edilen bütün kanunlar mülgâdır.

Yine neşredilen bu beyaz kitaba göre, «taraflar muvafakat etse de etmese de» işbu kararların tatbik mevkiine konulacağı tasrih ediliyordu. Herhalde bu, yahudilerden fazla araplara tevcih edilmiş bir gözdağı olsa gerektir.

Bu kitabı neşreden İngiltere Hükümetinin durumu ağırdı. Bundan dolayı arap isteklerini benimsemiş görünmekle heyecan halinde olan arap umûmi efkârını savsaklamak sûretiyle yahudilere zaman kazandırmak istiyordu. Bu kitabın yahudilerle başbaşa verilip yazıldığı şüphesizdir. Çünkü bu kitapda yahudiliği rencide eden yegâne madde muhaceretti. Filistin'de polis ve jandarma teşkilâtı o zamanlar için yahudilerin elinde olduğuna ve yahudilere has Tel - Aviv adında limanlı bir sahil mıntıkası ayrıldığına göre, muhaceret kontrbandı için Filistin'in sahil kapısı yahudilik hesabına ardına kadar açık idi. Üstelik İngilizler Filistin'de hak iddiasında bulunacak münevver bir arap şahsiyeti bırakmamışlardı. Olanların bir kısmı sürgüne gönderilmiş, diğer kısmı da hayatlarını kurtarabilmek için Müftî Emin el Hüseynî gibi, komşu arap memleketlerine çekilmek zorunda kalmışlardı. Buna rağmen İngilizleri de, siyonları da ürküten bir âmil vardı. O da Abdülkadir el Hüseynî gibi dağa çıkmış mücahitlerdi. İngilizler ve yahudilerin şimdi yegâne derdi, bu engeli ortadan kaldırmaktı.

(Devamı var)

AET DİPLOMATİK ÇEVRELERİ SEÇİM KARARINI MEMNUNLUKLA KARŞILADILAR

M. ALİ BİRAND
LÜKSEMBURG'dan
bildiriyor

Türkiye'de erken seçime gidilmesi, Avrupa diplomatik çevrelerinde genel bir memnuniyetle karşılanmıştır. Lüksemburg'da bir araya gelen dokuz Avrupa ülkesi dışişleri bakanlarının, "Türkiye ile ilişkileri işleyen" yetkilileri "Askıda bulunan sayısız sorunun, böylece sonuca götürülebileceğini" umud ettiklerini ileri sürmüşlerdir. Alman Dışişleri Bakanlığı'nın bir yetkilisi, "Uzun süredir birçok sorun seçimlerin sonucuna bağlanmıştı. Umudumuz hazirandan sonra başa gelecek bir hükümetin karar alabilecek güçte olmasıdır." derken, İngiliz ve Hollanda Dışişleri Bakanlıklarının, Türkiye'yi izleyen diplomatları "Başta Kıbrıs olmak üzere, birçok düğümü erken seçim çözebilirse, boş yere beklememiş oluruz." şeklinde konuşmuşlardır. NATO çevrelerinde de Türkiye'deki erken seçim ilgiyle karşılanmış ve özellikle giderek sorun yaratma eğilimindeki Kıbrıs ve ambargo konularında daha sağlam girişimlerin yapılabilme yolunun açılma olasılığına dikkat çekilmektedir. Lüksemburg'daki AET diplomatik çevreleri, Kıbrıs görüşmelerinde tıkanıklık ve Türk-Yunan ilişkilerindeki duraklamaların, "Erken seçim sürecine giren bir ülke açısından son derece normal karşılanması gereğine" dikkati çekmişlerdir. "Seçim dönemine giren bir ülkeden önemli kararlar alınmasını istemek haksızlık olur." diyen bir İtalyan diplomat, özellikle tüm demokratik ülkelerde bu durumlarla karşılaşıldığını ve son derece önemli sorunların bir süre için askıya alındığını belirtmiştir.

□ Erken seçimlerin batının direktifiyle yapıldığını vesikalardan Milliyet Gazetesi'nin kupürü

Erken seçim sonrası Türkiye'y
yaptırabileceklerini ümid ediy

KEFERE SE

AP ve CHP'ye akıl satan Bat
hayâlî Ermenistan için de

Milli Selâmet Partisi lideri Prof. Dr. Necmeddin Erbakan, AP ve CHP'nin «erken seçim» için ısrarlı tavırları karşısında bir vesile ile, basına da akseden şöyle bir ikazda bulunmuştu:

«AP ve CHP'ye dış danışmanları erken seçim için baskı yapmaktadır.»

Erbakan devamla, bilhassa Ortak - Pazar muhitlerinin Türkiye'de biran evvel seçim yapılmasını istediklerini, bunun için de solcu ve kapitalist görüş temsilcilerine ayrı ayrı kanallardan nüfuz ederek bunları seçime sürüklediklerine işaret ediyordu. MSP lideri bu arada;

«Erken seçim dahi yapılsa MSP nin çekindiği bir husus yoktur. Erken veya geç nasıl olursa olsun yapılacak seçimlerden MSP daha da güçlenerek çıkacaktır.» diyordu. Yâni, Erbakan, seçimlerde parti hesapları cihetinden bir endişe taşımadıklarını, Türkiye'nin menfaatleri açısından mahzurlar gördüklerini söylüyor, milletin bu mahzurlara dikkatini çekmeye gayret gösteriyordu.

● VALDHAYM MÜJDELİYOR

Nitekim Erbakan'ı teyid eden bazı emâreler, daha AP ve CHP liderleri «erken seçim» i ağızlarına almazdan çok evvel görülmüştü. Şaşılacak bir gerçekti ki, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Valdhaym, Kıbrıs temasları esnasında verdiği bir beyanatta «Türkiye'de erken seçim yapılması icabettiğini» apaçık söylemişti. Valdhaym'a göre Kıbrıs mes'elesi ancak Türkiye'de erken seçim yapılırsa bir çözüme kavuşabilirdi.

Sadece Valdhaym değil, Ortak Pazar ülkelerinin ileri gelenleri de Türkiye - Ortak Pazar münasebetleri üzerinde beyanlarda bulunurken, ısrarla ülkemizde bir «erken seçim yapılması icabettiği» iddiasını ileri sürüyorlardı. Keza Amerika'daki havanın da bunlardan farkı yoktu. Vaşington ve Pentagon silâh ambargosunun yine bir çözüme kavuşmasını ancak Türkiye'de yapılacak erken seçime bağlıyorlardı.

Türkiye'de dışa bağımlı, dışarıyla menfaat bağları bulunan sermaye çevreleri ise ısrarla «erken seçim» yaygarasının başını çekiyorlardı.

● SEBEP... SEBEP NE?

Bütün bu «erken seçim» isteklerinin gerisinde yatan hesaplar neydi? Batılılar, Türkiye'de birkaç ay önce de olsa yapılacak bir erken seçimden ne bekliyorlardı? Bu kadar telâşlanmalarının ve baskılara teşebbüslerinin sebebi neydi?..

MSP lideri Necmeddin Erbakan, halen mes'ul mevkide bulunan bir insan olarak yabancıların bu faaliyetlerine dikkati çekiyordu. Ancak daha etraflıca düşünmeyi, mes'elenin altında ne gibi hesapların bulunabileceğinin tahminini millete bırakıyordu. Ve belki de fiilen seçimler esnasında milletin huzurunda tesbitlerini tek tek açıklayacaktı.

● ELOĞLUNUN ARZUSU

Sebil, MSP liderinin işaret ettiği hususları bizzat araştırmak ihtiyacını duydu. Zihinlerde teşekkül eden istifhamların çözülmesi gerektiği kanaati ile yola çıktı. Ve şu acı hakikatlerle karşılaştı.

Gerçi «erken seçim» bazı gazetelere bakılırsa «milletin arzusu» gibi gösteriliyordu. Hakikatte ise, milletin ve hattâ ne AP ve ne de CHP'den evvel, erken seçim «yabancıların» arzusuydu. Türkiye'nin içişlerine burnunu sokmaktan bıkmayan emperyalist mihrakların arzusuydu... Emperyalistler, son senelerde bazı hususlarda Türkiye ile başedemez hale gelmişler, hazırladıkları oyunlar geri tepmişti. Bunlar belli başlı şu noktalarda ortaya çıkıyordu: (Devamı 10. Sayfamızda)

Millî Dâmad ve solak-salak takımı hayâl kurma yarışında

Seçim yarışının başlamasıyla birlikte yeğen Yahyâ'nın **«hayâli sunta»** mâcerasını yaya bırakan **«hayâlci»** takımı türedi. Kimi hayâl kuruyor, kimi **«tahmin»** (!) yapıyor.

«Millî Damad» boş oturur mu; o da hayâl kuranların başında. Hem de bir değil birkaç hayâl birden kuruyor. İlk hayâli şu: Seçimden sonra AP veya CHP bir **«medenî parti»**, meselâ CGP ile koalisyon yapmalıymış. Bu Alman modeli imiş ama, CGP'nin hâli Damad'ın hayâline **«olanak»** tanımıyormuş. İkincisi: AP veya CHP tek başına iktidar olmalıymış. Ama, hani ya onun da **«olanağı»** yokmuş. Öyleyse AP - CHP koalisyonu olmalıymış! Fakat ahh.. ah! Bu da Damad Bey'in **«ilk tercihinin ötesinde bir hayâl»** miş!

Yahûdi'nin hesab, Damad Bey eski defterleri karıştırır gibi, **«hayâl plâklarını»** çalıp dinleyedursun, diğer taraftan **«solak - salak»** bilcümle batıcı takımının 77 seçimleri için aldığı karar şuymuş:

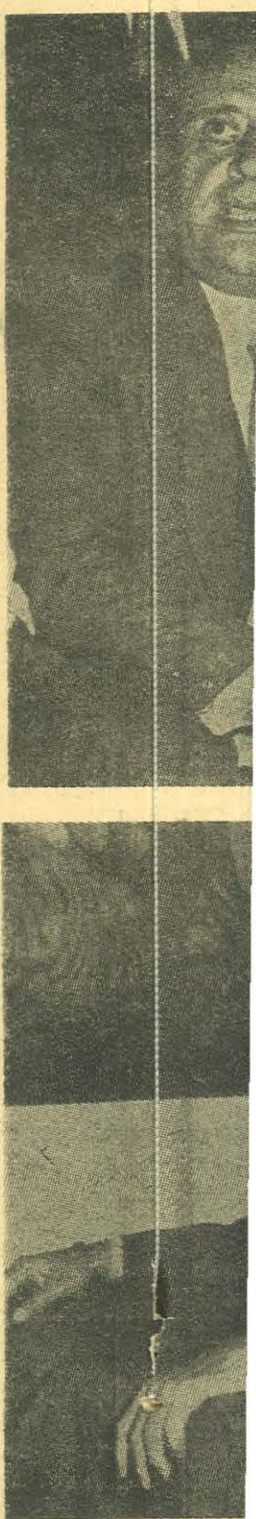
— MSP tekrar iktidar olmasın da ne olursa olsun!

İster, kolhozcular gelip yerleşsin memlekete; ister keçi sakallı Sam Amca yine «düzen» olsun. Yeter ki MSP olmasın. Solak - salak takımı başka her düzene soyunmuş vaziyette!..

—KAPİTALİST—

Bakarsın keyf çatıyor özel arabasında;
Bin yetim hakkı vardır: Malında, parasında..
Bir gaye, düşüncesi yok; adamın hayatı
Geçti hep mutfak ile tuvalet arasında.

İsmail BAYRAM

□ DEMİREL ...
iki «baş» adamı ...
Türkiye'nin ağır ...
durdurmayı başar...
artık ok yaydan ...
rağmen Türkiye ...

...ye'ye istediklerini ...ediyorlar...

...EVİNDİ!...

...Batılılar, Kıbrıs'dan başka ... de oyunlar hazırlıyorlar

□ DEMİREL VE ECEVİT : Batıcıların bu ...chase ... ortaya attıkları erken seçim ile, ...kiye'nin ağır sanayi hamlesini kısmen de olsa ...durmayı başarmış gözüküyorlar. Ne var ki, ...k ... ortadan çıkmıyor ve bütün engellemelere ...men Türkiye ağır sanayiine kavuşacaktır.

DİRENECEĞİZ!..

İslâm Enstitüleri boykotu azimle devam ettiriliyor

Yüksek İslâm Enstitülerinde başlatılan «boykot» hareketi devam ediyor. İslâmcı gençlerin mekteblerinin «Akademi» olması gibi 15 seneden beri haykırdıkları isteklerinin gerçekleşmemesi üzerine yurt çapında başlatılan boykot, bütün müslümanların desteğini kazandı. Mutlak fikrin bağlısı teşekküller neşrettikleri beyannamelerle, enstitü talebesi olan gençlerimizin yanlarında yer aldıklarını açıkladılar. Akıncılar Teşkilâtı, MTTB, Din Görevlileri, İmam-Hatibliler, çeşitli Yüksek Tahsil Talebe Teşekkülleri ayrı ayrı beyannameler neşrettiler ve boykotu desteklediklerini ifade ile, İslâmcı gençliğe kuvvet kazandırdılar.

Bu arada Akıncılar Teşkilâtı Ankara Şubesi neşrettiği bildiride şöyle dedi:

«Yarınki Türkiye'nin Manevi mimarlarının yetişmesi için YÜKSEK İSLÂM ENSTİTÜLERİ mutlaka AKADEMİ haline getirilmelidir. İlkokul yönetmenliği ile İslâm Âlimi yetişmez. Sporun dahi akademisi varken İslâm'ın Akademisi niçin olmasın. YÜKSEK İSLÂM ENSTİTÜLERİNİN Akademi olması bugünkü hükümetin programına alınmış, fakat maalesef iki sene geçmesine rağmen bu haklı Kanun teklifi mecliste görüşülmemiştir. Erken seçim kararı için her yola baş vuran siyasiler acaba YÜKSEK İSLÂM ENSTİTÜLERİ'nin Akademi olması için ne yapmışlardır. Şu hakikat unutulmasın bu memleket erken seçimlerle değil YÜKSEK İSLÂM ENSTİTÜLERİ'nin Akademi olmasıyla belki kurtulabilir.

YÜKSEK İSLÂMLILARIN başlatmış oldukları bu haklı boykotu destekliyoruz. Yüksek İslâmlı kardeşlerimizin daima yanında olacağız ve onları sonuna kadar savunacağız.»

Eyüp Din Görevlileri de cemaatimizin hislerine tercüman olan şu ifade ile, gençlerimizin yanında yer aldı:

«Memleketimizin, istikbal ümidi, manevî mimarları olacak siz Yüksek İslâm Enstitüsü öğrencilerinin, akademik kariyerin getireceği branşlaşma ile, güçlü yetişebilme arzunuzun en kısa zamanda gerçekleşmesini temenni ederiz.

Yıllardan beri siyasilerce seçim yatırımı vaadlerle istismar konusu edildiğiniz halde, sahip olduğunuz manevi değerlerin gereği olarak hep sustunuz. Tamamen haklı olduğunuz bu isteğinizi demokratik çabalar dışında başka metodlarla gerçekleştirmeye teşebbüs etmediniz. Akademi davanızda; sizi Eyüp Din görevlileri olarak gönülden destekliyoruz.»

Takke tesbih müsaderecisi Özaydınlı mazbata peşinde

12 Mart devresinde Eskişehir'de örfi idare kumandanlığı yapan Hava Orgeneral İrfan Özaydınlı, nihayet istifa etti ve beklendiği gibi Ecevit'in kanadı altında siyasete atıldı. 12 Mart hengâmesinde eline millet tarafından verilen silâhla bilhassa müslümanları «gericilik» ithamıyla takip ettirip hapisanelere dolduran İrfan Özaydınlı bir diğer şöhretini de Başyazarımız Kadir Mısıroğlu'nu tevkif ettirmekle yapmıştı. Özaydınlı bölgesi dahilinde olmadığı halde, Başyazarımızı İstanbul'dan filmlere mevzu olacak şekilde ve hattâ CİA ajanlarını kıskandıracak bir plânla Eskişehir'e getirtmiş ve hapsetmişti.

Hakikaten Özaydınlı o devirde o derece hızlı idi ki, diğer örfi idare kumandanlıkları komünist şâkileri arar ve muhakeme etmek için uğraşırken, o «nurcu» avındaydı. Neşrettiği «bildiriler» de garip bir üslûb taşıyordu:

Falan yere, feşman zamanda yapılan baskında... Şu kadar kişi ayin yaparken yakalanmış ve...

«Suç unsuru olan kitap, risale, rahle, takke ve, tesbihlere el konulmuştur...» İmza: İrfan Özaydınlı.

Özaydınlı milletin mekteblerinde bilâ ücret okuyup, mektebin ekmeğini yeyip suyunu içerek tahsilini ikmâl edip, milletin verdiği maaşlarla bir yandan geçinip bir yandan omzuna yıldız doldurarak devletin ileri kademelerine kadar yükseldikten sonra askerlikte daha fazla yükselecek yeri kalmayınca istifa etmek mecburiyetinde kaldı.

Şimdi milletten omzuna «yıldız» değil, eline mazbata istiyor. Bunun için de CHP'nin çatısına sığınmış vaziyette.

Bakalım netice ne olacak?

Millet bu yıldızı soyulmuş siyasetçiye mazbata verecek mi, vermeyecek mi?..

Hoş bu sorulara:

— Mazbata verse ne olur? diyenler de yok değil.

Yani Özaydınlı, mazbatalı olsa ne çıkar, diyenler...

Kefere sevindi!

(Baştarafı Orta Sayfada)

- Kıbrıs mes'elesi
- Ortak - Pazar münâsebetleri
- Silâh ambargosu
- İslâm Ülkeleri - Türkiye yakınlaşması

Bunlar ilk bakışda derhal göze çarpan ve hemen hemen bütün Türk Milleti tarafından bilinen Batı ile ihtilâflı olunan hususlardı. Ne var ki, bunların da gerisinde başka plânlar bulunuyor, Amerika'da tezgâhlanıyordu: Hayâli Ermenistan!...

AMERİKA'DA «FON» LAR

«Hayâli Ermenistan» oyununun Ortak - Pazar'la da içiçe bir manzarası vardı. Ermeniler harıl harıl çalışıyorlardı. Amerikan bankalarında açtıkları «fon» dolarlarla dolmuştu. Gece gündüz gördükleri rüyâ tıpkı yahudilerin Filistin'de yaptıkları gibi evvelâ Türkiye'de toprak satın alımına başlamak, arkasından da emperyalizmin silâhlı desteğinde hayali devletlerini tesis etmekti. Ancak bunun için Türkiye'nin Ortak - Pazar ile olan anlaşmasının fiiliyata dökülmesi icabediyordu. Zira anlaşma mer'iyete girerse «yabancıların Türkiye'den toprak satın alma hakları da otomatik olarak doğacaktı. Binaenaleyh tam ortaklık anlaşmasının altına Türkiye'de imza atacak bir iktidar çıkarsa» mes'ele hâlolacaktı.

Evet, Türkiye'de İnönü ile başlayan bu dalâlete devam gafletini gösterecek bir iktidar ve yine bu dalâlete göz yumacak bir muhâlefet!... Bütün istedikleri buydu.

Ermenilerin bu hayâllerinin arkasına Yunanlılar da Kıbrıs mes'elesini getirip dayamışlardı. Amerikan ambargosu, Ortak - Pazar tazyiki, her ikisi birden Türkiye'yi tâvizlere zorlayacak böylece birbirine bağlı olarak Yunanlılar da Ermeniler kadar hayallerine kavuşmuş olacaklardı.

Bu arada İslâm Dünyası'nı avucunda tutmak telâşında olan süper kuvvetler ise Türkiye'yi bu dünya üstünde tesirsiz hale getirmek sûretiyle sömürülerini devam ettirebilecekler, uyanışı geciktirebileceklerdi. Türkiye sanâyileşmeyecek, Türkiye iç ve dış boğuşmalardan rahat bir nefes dahi alamayacak, Türkiye «gâfil bir iktidar» ile avuçlarına tekrar düşecekti.

Bunlar öylesine girift bir plânla hazırlanmıştı ki; tatbike konulması için ilk merhalede Türkiye'de derhal «erken seçim» e gidilmeliydi. Eğer yaptıkları tahminler doğru çıkarsa, erken seçimle birlikte Türkiye'de CHP veya AP iktidarı işbaşına gelecekti. Ama her iki parti de tek tek gelmeyebilirlerdi. Olsundu. Zaten her ikisinin de yine iktidara tek başlarına gelip oturamaması, AP ve CHP'yi ortaklaşa koltuğa yerleştirip, mes'uliyetleri ikisinin omuzuna yükleyip ve gâfil hâllerinden istifade ile arzu ettiklerini yaptırmak daha güzel (!) bir yoldu. Erken seçimin Meclis'de halihazır aritmetiği pek fazla değiştirmeyeceğini onlar da biliyorlardı.

«MSP SUSTURULMALI!»

Ancak, bu aritmetik değişmemekle birlikte, bir MSP engelini ortadan kaldırmak veya tesirsiz hale getirmek acaba mümkün olur muydu?.

Biliyorlardı ki, MSP erken de olsa bu seçimden yine kuvvetlenerek çıkacaktı. Fakat, AP — CHP ortaklığı kurdurulur ise, MSP'nin iktidardan uzaklaştırılmasıyla, menhus emellerini rahatlıkla tatbik edebilirlerdi.

Evet, erken seçim yapılmalı idi. Sonra da CHP — AP ortaklığı kurulmalı ve MSP iktidarda, Batı'nın emellerine set çeken parti olmaktan çıkarılmalıydı. Yâni muhâlefete iteklenmeliydi. O zaman MSP, nin «Kıbrıs'ta tek karış toprak vermeyiz, Ortak - Pazar'la münasebetlerimiz Türkiye'nin menfaatlerini haleldar edemez. Türkiye sanayileşecek ve kendi belini doğrultacaktır. Türkiye bütün İslâm Dünyası ile elele verecektir...» gibi emperyalistlere korkulu rüyâlar gördüren direnişi kırılmış olacaktı.

Velhasıl, hesaplarını çok önceden hazırlamış ve Türkiye üzerinde korkunç plânlar yapmış olan «kefere» ilk adımı «erken seçim» le atmıştı. Sevinçliydi.

Ama, keferenin bu oyunlarını bilip de, erken seçim çığırtkanlığı yapmış olmaktan utanacak yüz kimdeydi?...

Hâdiselere bakış

Mustafa YAZGAN

Bozkurtçu!

Kitap, makale, gazete ve Anadoludaki hitabelerle öylesine meşgulüz ki, çalışmalarımızın müsbet ve menfi aksülâmellerini takip edecek zaman bulamıyoruz. Diyânet İşleri Başkanı'na taarruz ederek tiraj parsası toplamak isteyen bir ülkücü İstanbul gazetesinin 21. Şubat. 1977 tarihli nüshasında, açıkça isim zikrederek bize hakaretle karışık bir yığın tezatlı yalanlar kusan bir ülkücü delikanlının hücûmu vesilesiyle Türkiye'de ne kadar sinsi oyunların tezgâhlandığım belirtmek için bu yazımı kaleme alıyorum. Gerek mezkûr gazetenin ve gerekse o gazetede yazısına yer verilebilen dengesiz bir Ülkücü delikanlının adını meşhur etmemek için hakikaten tenezzül'e değmeyen fakat bir ters zihniyeti tesbit için bildireceğimiz hususlar şunlardır:

1 — Kalemlerini necâset küreği gibi kullanıp, hakarete tevessül ederek, müslümanlara taarruzu meslek edinmiş bu tip gazetelerin asla yaşayamayacağı muhakkaktır. Mezkûr gazetenin 4. sayfasında bize açık mektup yazan dengesiz delikanlının önce hakaret cümlelerini, (bir seviyeyi tesbit için) yazıyorum.

«— Millî Gazetedeki zırvalamalarınızdan söz etmeyeceğim... Hiç kimsenin ağzından çıkmayan lâfları söylenmiş gibi göstererek, kendi kafanızdan uydurup yazdığınız o sözler yalancı olduğunuza bir belgedir... Be hey hiç mi insaf yok sende? Be hey......! Bu yalanlarınızı kime yutturuyorsunuz? Kimi kandırmağa çalışıyorsunuz bu yalanlarınızla? Siz kendinizi hangi ülkede sanıyorsunuz? Burası bir Arap memleketi değildir baa! Bunu biliniz. Burası Türk yurdudur... Türk yurdunda «Türküm» demeği suç sayıyorsanız, «Türk» «Türklük» «Türk Milleti» ile ilgili sloganların söylenmesine acı duyuyorsanız kanınızda.... var demektir...»

2 — Mezkûr gazetedeki açık mektup benim «Batman mitingi» ile alâkalı yazımda Türkeş ve Erbakan Beylerin kızıl - komünist Kürtçülerce nasıl yorumlandıklarını mukayeseli bir cümle ile bildirişim sebebi ile yazılmış. Dengesiz delikanlı, bu cümlenin yalan olduğunu çünkü Batman'da her an benimle olduklarını, benim yanımdan ayrılmadıklarını ve elimi sıkıp beni uğurladıklarını, bu müddet içinde böyle bir mevzuun konuşulmadığını ifade ediyor. Beni «yalancılıkla» itham ederken ne korkunç bir yalancılığa düştüğünü göremiyor. Şöyle ki, **«Batman'a gelişinizden çıkışınıza kadar her yerde sizinle beraber olduğumuz halde...»** derken akşam yemeği ve namazı için kaldığımız bir dost evinden ve sonra gece istirahatı esnasında uzun saatlar kaldığım fedâkâr ve faziletli bir kardeşimizin İslâm mânâsı sinmiş yuvasına sızamamış olduğunu unutuyor. İşin hakikatı şöyledir: Batman'dan trenle Diyarbakıra döndük. MTTB. li gençler istirahat etmem için bir otel temin ederken, biz Diyarbakır MTTB. salonunda yazımda da bahsettiğim sohbet sırasında bir illeti ifşa eden ve kızıl - komünist kürtçülerce ifade edilen şu cümleleri dinledik. Diyorlar ki:

«— Biz Türkeşin elini öperiz. O, Türkçülük dâvâsı ile ortada olduğu müddetçe, biz burada Kürtlük şuurunu ayakta tutuyoruz. Silâhlarımızda tek kurşun kalsa onu da Erbakan'a sıkmamız gerekir. Çünkü yatırımların doğu Anadoluya kaydırılmasıyla bizim şuurlandırma faaliyetlerimize mâni olmaktadır»

3 — Bu ülkücü delikanlı'yı tanımıyorum. Ama benim elimi sıkacak ve adım adım yanımdan ayrılmayacak kadar «münâfık» bir edâ ile kısa bir müddet yanımda bulunmuşsa bilemem ve dikkate şayan değildir.

4 — Şimdi bu yazıdaki en çarpıcı gizli oyuna işaret etmek istiyorum. Mezkûr dengesiz yazıyı Malatya hitabem sırasında gördüm. Diyarbakır'dan 30-40 kişilik bir MTTB. li gençlik, beni dinlemek için Malatya'ya zahmet buyurup gelmişlerdi. Ertesi gün akşamı MTTB. salonunda bir sohbet toplantısı yaptık. Otuz'u aşan muhtelif suallere muhatap olduk. Suallerden biri de şöyle idi: **«Ağabey! Bugün Ülkücüler hangi paraleldedir?»** Cevaben o anda yanımda olan gazeteden dengesiz delikanlının yazısını okudum ve **«Hangi paralelde olduklarını görüyorsunuz. Biz şefkatle tâvizsiz bir İslâm inancına ermelerini dilerken onlar hakaretle hücûmu tercih ediyorlar»** dedim ve ilâve ettim: **«Öyle zannediyorum ki, bu açık mektubu yazan müstear isimle yazmıştır. Çünkü Batman'da böyle bir kişiyi tanımadım...»** Bu sırada Diyarbakırlı gençlerden biri parmak kaldırdı: **«Hayır efendim, müstear isim değil, biz...... yı tanıyoruz. Diyarbakırlı'dır. Halen Ankara'dadır..»** dedi. Sordum: **«Kavmî yapısı nedir acaba?»** Cevap kesin ve dikkate şayandı: **«KÜRTTÜR ağabey»**

Muhterem okuyucularım ve siz Ülkücüler!

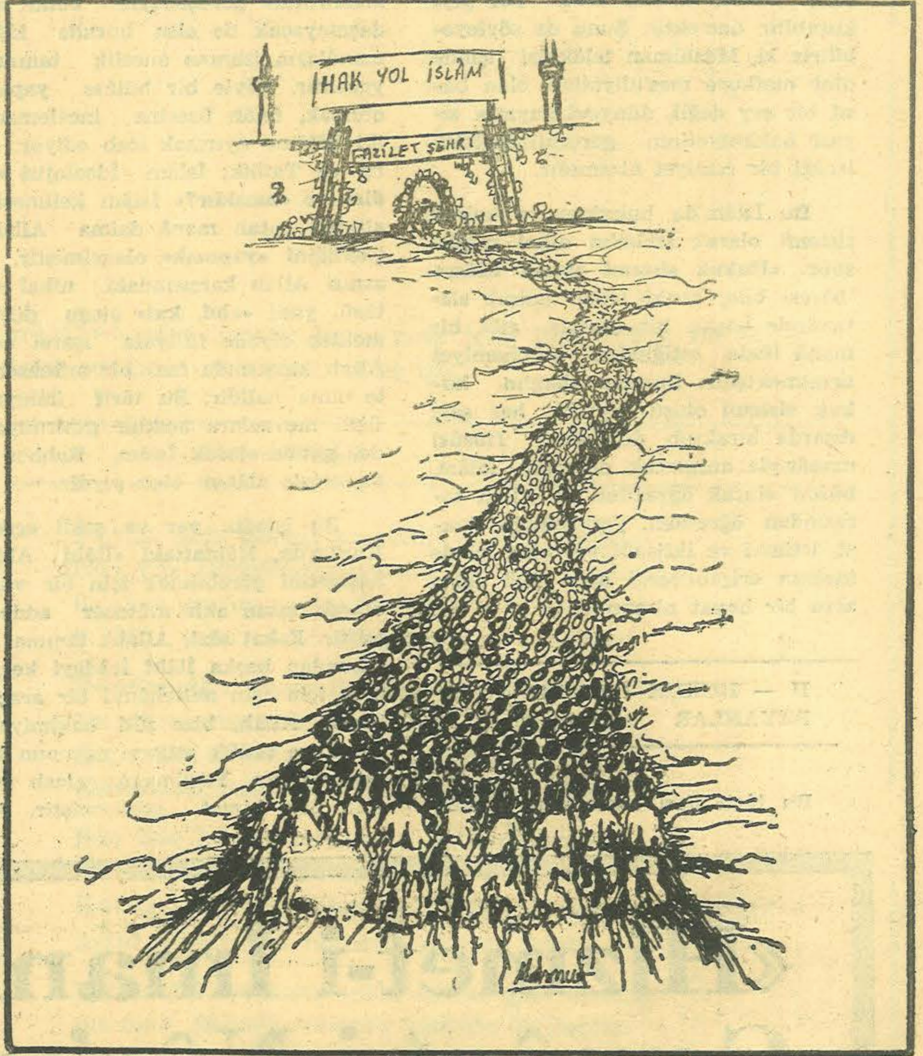
İçinde yaşadığımız günlerin korkunç tezgâhlarına dikkat ediniz. Bu dengesiz delikanlı, belki de Ziya Gökalp gibi, kürt olduğu halde «Türkçülük» perdesi ile kendini setrediyor. Kürtçe bildiği muhakkak. Nitekim mezkûr gazetedeki açık mektubun 4. sayfada 3 üncü sütununda açıkça Kürtçe cümleler yazıyor ve Türkçü geçinen bu gazete bu cümleleri neşrediyor. Beni ve muazzez arkadaşlarımızı «sağcı Kürtçülük» le itham etmeğe tevessül ederken, benim tek kelime dahi Kürtçe bilmediğimi, ana tarafından Kayı'lara dayanan bir Türkmen olduğumu nereden bilecek bu dengesizler? Şu komik manzaraya bakınız. Bendeniz bu hüviyetimle «Kürtçü» oluyorum. Onlar ise «Kürt» hüviyetleriyle «Türkçülük» yapıyorlar.. Bunlar Bozk[illegible] mu? Bozkurtcu mudur? Bilmek isteriz.

Cümlelere bakın:

«— Türkeş daha dünyaya gelmeden önce Kürtçülük fikri yok muydu? Burası Türk yurdudur. Bu toprak Türk toprağıdır. Bu toprağın üzerinde Türk insanı yaşamaktadır. Ve burada yalnız ve yalnız, ancak ve ancak Türk Milliyetçiliği yapılacaktır... Türkiye'de Türk Milliyetçiliğinden başka, hiçbir fikrin, ideolojinin propagandasının yapılmasına izin verilmeyecektir. Ve ne Arap milliyetçiliği ne de başka bir milletin milliyetçiliğinin yapılmasına müsaade edilmeyecek, buna hayat hakkı, yaşama fırsatı tanınmayacaktır. Anladınız mı?»

Bir kürt, kraldan fazla kralcı olursa akla ne gelir? Bu kişi'nin açıkça ifade edemediği kavmiyetçiliğini Ülkücülük kamuflajı ile yapması hem kendini gizler, hem de bu tahrikçi cümleleri okuyan ırk'daşları Kürtlük şuurunu ayakta tutarlar, değil mi efendim?

MÜSLÜMAN VE MİNÂRE

Kenneth CRAGG'dan Tercüme: Ali ÜNAL

İslâm'ın kısaca tanıtılmasına temel olarak ibâdete dâvet eden ibârelerin (ezanın sözlerinin) kullanılması hususunda söylenecek çok şey vardır? Çünkü ibâdet, bu kelime hangi manâda kullanılmış olursa olsun, İslâm'ın üzerinde önemle durduğu, Allah ile insan arasındaki münâsebetin tanınmasıdır. Müslümanların isimlendirdikleri tâbirle ezan, - müezzin de aynı fiil kökünden gelir - İslâm'ın temel itikat esasını teşkil eder. **«Allah'tan başka ilâh yoktur, M. O'nun Resûlüdür.»** Müslim, gayri - müslim, herkese ilân ettiği bu esas için de **«şehâdet ederim»** sözünü kullanır. Bunu içten kabûl etmek (kâlb ile tasdik) müslüman olmak demektir. İbâdet içinde veya dışında, müslümanın davet edildiği çok daha şümullü **«felâh»** kelimesi, toplu bir sadakat, ictimâî bir düzen, ve dînî bir yaşayış olarak İslâm'ın özünü hülâsa eder. **«Selâmet», «refah», «iyilik», «saâdet»** ve **«ibâdet»** gibi çeşitli şekillerde tercüme edilebilen bu kelime, sadece günahlardan ictinâb âmeliyesini değil, aynı zamanda müslüman olarak, Allah'ın irâde buyurmuş olduğu kanuna itaat, teslimiyet ve sadakatle sağlanabilen manevî ve ictimaî refah halini temsil eder. Binâenaleyh, insan cemiyeti için İslâm Nizamını açıklıyabileceğimiz bir mefhumu da ifade eder. Bu yolla İslâm Dini'nin bütün temeline oturduğu itikâdî ve fiilî cepheleri uygun sûrette müezzinin kılavuzluğunda incelenebilecektir.

Minarede, milyonlarca çağımız insanı için her doğan güneşi ve her zeval bulan günü selâmlayan şeyi işitmek ve böylece onlarla beraber câmi kapısından manâlı dünyalarına girmek arzu ederiz. Çünkü o anlayışla nüfuz edilmeğe lâyık bir dünyadır ve -inandığımız gibi- güvenenleri biz olduğumuz, açıklayıcıları da biz olacağımız bu dünyada sonsuz manâlar yatmaktadır.

Allah'a ve Peygamber'e inanan müslümanlara minâreden gönderilen iki dâvetten ikincisi olan **«Felâh» Arapçada en şümûllü mefhumlardan biridir.** Emir sigasındaki **«hayy» kelimesiyle** dâvet edilen felâha hazır bir icâbet gerekiyor. Zaten müslümanın kabûl ettiği emir ve nehiylerde nasıl ulaşılacağı açıklanmış olan **«kurtuluş'a»** çağırır minâre. Kurtuluş, Allah'a ibâdetin bahşettiği ve müslümanların iman derecelerine göre ulaştıkları şeydir. Felâh ne dindarlık ifâde eden bir mefhum, ne de husûsî bir takdis ilânıdır. Felâh, ictima' hayatta gerçekleştirilmiş, cemiyet olarak var oluşta yerine getirilmiş, Allah kullarına has bir refah ve saâdet ifadesidir. **«İyi yaşayış üzere ol. İslâmî Nizam içinde başarılmış olan müslüman cemiyetinin gerçek saâdetine akıl ve iradenle hazır ol»,** müezzinin ilân ve ifade ettiği felâh bu felâhtır işte. İslâmın müslüman cemiyetine bakışı içinde doğru bir açıklama yapmak ve geçerli bir fikir ortaya koyabilmek için zihinleri güçlü bir çalışmaya iten bir tabir dir. İnsan hayat ve münâsebetlerinin siyasî, iktisadî ve icimaî yönlerine İslâm nasıl bir gözle bakar? Müslümanların dâvet edildiği felâh nedir? İhtiva ettiği manâsıyla nasıl anlaşılabilir? Geçerli bir şey olarak ondan beklenen nedir? Bu ve bunun gibi sorulara cevap verebilmek için en azından İslâm'ın tarihine dönmemiz icap ediyor.

Müslümanlar arasında dolaşan bir seyyahın da farkedebileceği gibi, İslâm Dini müslümanların bütün hayatını kuşatan bir nizamdır. Okuyucu izah edeceğimiz mevzuları okurken de İslâm'ın tam bir yeknesaklık gösterdiği gerçeğine varacaktır. İslâm, bir mü'min olarak ifâ edilen vazife ile, bir vatandaş olarak ifâ edilen vazife arasında ayırım yapmaz. Allah'a karşı borçlu olunan vazife ile, cemiyete borçlu olunan vazife aynıdır. İnsanın bütün ictimaî vazifeleri dînî bir karekter arzetmektedir ve O'nun dini yalnız câmide değil, aynı zamanda çarşıda, pazarda da ifâ edilir... İslâm'ın, kişinin Allah'la ve diğer insanlarla olan münasebetlerini ihata eden oldukça şümûllü bir sistem olduğu ortadadır.

Felâh müezzin için bir mefhum olarak vardır; her zaman tekrarladığı ideal dâvettir. O dâvetin ışığında insan kurtuluş ışığını görür. Allah iradesini bildirmiştir ve ona itaat etmekle insan kurtuluşa erer. İman, Allah'a karşı olduğu kadar, insanlara karşı da yerine getirilmesi icab eden hükümleri muhtevî Din'in ilk merhalesidir. Hakikî müslüman, inandığını inandığı için ve inanarak yerine getiren insandır. Böyle bir yerine getiriş, sadece namaz, oruç ve hac gibi belirli ibâdetleri değil, bunların yanısıra zekât vermeği ve diğer bütün hükümleri de ihtiva eder. Diğer insanlara karşı duyulması mûcib mes'uliyetleri de temsil eder. İslâm'da dinî mecbûriyet iman kadar, davranış manâsına da gelir. İslâm'ın Şartları sadece Allah'a kalben inanmayı değil, yanısıra insan davranışlarının her sahasında Allah'ı tanımayı muhtevidir. Felâh, bir kelime olarak Arapça'da **«iyilik, kurtuluş, başarı»** gibi manâları havî ise de, **«ibâdet, dua»** manâlarına gelen İbranî ve Suryanî terimleriyle de açık bir münasebet halindedir.

İslâm'ın bu şümullü keyfiyeti doğuşundan itibaren aldığı şekil içinde hülâsa edilebilir. Maddî olduğu kadar mânen de halk ve kabilelerin Medîne'de Hz. Muhammed'e (S.A.V.) bağlandığı andan itibaren İslâm, şeklen ve kalben bir sadakat dini olarak görülüyordu. Hicret'ten sonra bu bağlanmalar arttı ve İslâm'ın yayılışıyla pekişti, kuvvetlendi. Bu yeni inanç sistemi gittiği yerlerde **«var olan güçler»** e teslimiyeti ihtiva eden dînî bir anlayış halinde genişlemeyip, bilâkis tesirli bir kat'iyyet ve sür'atle bu güçlerin yerini alarak yayıldı. Müslüman olmak için bir şeylere mâruz kalmak lâzımken, gayr-ı müslimler daha çok şeye mâruz kalıyordu. İslâm'ın fethettiği yerlerde halka hükmedenler değişti; Herakli-us ve Kisraların vârisleri gitti, yerlerine Ömer, Muâviye ve El - Mansur'lar geldi

Bu haricî üstünlük, sadece içteki hakikatin dışa vurmuş şekliydi. İslâm çeşitli siyasî durumlarla herc-ü merc olabilen insanın yaratıcı'sıyle arasındaki münâsebetlerin bir icmâlinden ibâret değildi. Daha ziyade siyasî ve ictimaî durumlar dînî bir yol oluyordu. Hilâfet, Hz. Muhammed'in (S.A.V.) ilk ve son defa, peygamber olarak tebliğ ettiği Emânet ve idareciliğini devam ettirişin remziydi. «Mübellâğ Emanet» ve «Devlet Başkanlığı» kopmaz ve ayrılmaz bir ikili halinde yirminci asra kadar ideolojik bir bütün olarak geldi. Bu, cemiyet içinde İslâm'ın siyasî cephe ve siyasî hakimiyet sahasında gerçekleşebilir olduğunun ispatıdır. Hakîkî cemiyete hakim olan hakîkî hukuk o cemiyetin medenî hâlinin aynasıdır. İdeal vaziyet, yani müezzinin felâha daveti husûsî şartlar altında husûsî ideolojiyi icab ettirir. Bir şeyi kura-

(Sayfaya çeviriniz)

bilen hukuk sistemi artık her şeyi kurabilir demektir. Şunu da söyleyebiliriz ki, Müslüman telâkkisi içinde dînî mefkure mes'uliyetleri olan basit bir şey değil, dünyevî hayatta siyasî hakimiyetinin gerçekleştirilebileceği bir cemiyet nizamıdır.

Bu İslâm'da hukukun ve hukuk sistemi olarak İslâm'ın nihaî manâsıdır. «Hukuk sistemi olarak İslâm» ibâresi bile, sanki İslâm hukuk sisteminde başka bir şeymiş gibi bir manâ ifade ettiğinden müphemiyet arzetmektedir. Burada İslâm'ın hukuk sistemi oluşu dışında her şeyi dışarda bıraktığı doğrudur. Husûsi manâsıyla anlatacak olursak, İslâm, bütün olarak öğrenilen ve Allâh tarafından öğretilen; yeryüzünde siyasî, ictimaî ve iktisadî var oluş içinde insanın erişebileceği her şeyi içine alan bir hayat nizamıdır.

II — HUKUK İZERİNE BEYANLAR

Bu târif bazı zamanımız müslümanlarının görüşleriyle belki bağdaşmayacak da olsa, burada klâsik manâların izahına öncelik tanınmayacaktır. Şöyle bir hülâsa yapacak olursak, felâh üzerine incelememizi iki bölüme ayırmak icab ediyor: Tarif ve Tatbik; İslâm İdeolojisi «nedir» ve «nasıldır?» İslâm kelimesinin altında yatan manâ daima Allah'ın istediğini «yapmak» olagelmiştir. İnsanın Allah karşısındaki nihaî statüsü, yani «abd, kul» oluşu düşünmekten ziyade fiiliyata işaret eder. Allah karşısında faal bir münâsebette olma halidir. Bu târif ilâhiyatla ilgili mevzulara açıklık getirmiyorsa da, netice olarak İslâm, Rabb'ın istekleriyle alâkalı olan şeydir.

Bu isteğin yer ve şekli açıktır. Kur'an'da, Kâinattaki «İlâhî Akl»ın haşmetini görebilmek için bir vâsıta olarak insan aklı mûteber addedilmiştir. Fakat akıl, Allah'ı tanıma hususundan başka İlâhî İrâdeyi keşfetmek için tam mütekâmil bir araç olamaz: Allah, bize zâtî hakimiyetini kabul ve tasdik ettiren kanunun bizzat vâzıdır. Yürümemiz icab eden yolu bize bizzat göstermiştir. Aklî yol, siyasî ilim veya iktisadî nazariye - insan mantığının, düşüncesinin, tecrübe ve aklının mahsülü olarak - nazarî halde İslâm'da yoktur. İnsan hareket ve teşkilâtlanışının temelleri vaz'edilen hükümler muvacehesindedir. Nakil yoluyla gelen «İnsan Anayasası» nın önemsiz ve teferruatla alâkalı noktalarında, temel esaslara ters düşmemek şartıyla bir şeyler yazma hususunda beşerî sistemlerin geçerliliği vâriddir. Âilenin, devletin ve iktisadiyatın hakîkî şekli İlâhî İrade de mevcuddur. İnsan, ne vazgeçilmez haklar üzerinde demokrasi için, ne büyük saâdet düsturları üzerinde fikir beyanı için, insan aklına uygun olarak karşılıklı yardımlaşma için, çalıştığından dolayı kanaatleri için ve ne de çeşitli faydacılık, ferdiyetçilik, hürriyet ve eşitlik gibi diğer bütün siyasî ve ahlâkî nazariyeler için münakaşaya girecek değildir. İnsana cemiyet içinde tanınan haklar, İslâm Cemaatine verilenler içinde İlâhî Kanun'da açıklanmıştır.

Son zamanlarda, beşerî işlerin çok teferruatlı olduğu ve dolayısıyle Allah tarafından açıklanan kanunların her ihtiyaca cevap veremediği yolunda bazı görüşler ortaya atan nazariyatçılar çıkmıştır. Fakat İlâhî Hükümleri belirli düstûrlar halinde sınırlayıp ince kaidelerin dışına atarak bazı noktalarda geçerli saymamak İslâm'ın asırlardır süregelen görüşüne yabancıdır ve modern bir bid'attır.

Kanundan kasıt, felâhın altında gizlenen manâ olarak, Allah tarafından gönderilen hükümlerdir. Fakat halâ insan faaliyetlerinin çeşitliliği içinde bir tarifi icab ettirmektedir.

İlâhî İradenin açıklanması süregelen bir ameliye olarak Muhammed A.S. da tamamlanmış ve kemâle ermiştir.

Bu İlâhî hükümlerin tamamlanmış şekli, İlâhî Kanunun kaydedildiği ve tebliğ edildiği Kur'andır. Kanunun ilk ve hüküm ferma kaynağı olarak Kur'an-ı Kerim kurtuluş için nihâî ve kat'î müracaat sarayıdır. Fakat Sünnet, Kur'anın delâlet ettiği manâları genişletmiş ve İslâm mefkûresinin yapısında ikinci ana unsur olmuştur.

«Hizmet-i İmaniyye ve Cemâat-i Nûriyye için...»

Tarık Behlül AKALIN

Hayır hayır öyle değil, «Hizmeti Demokrasiyye ve millet-i Amerikiyye için...» Düzceli bir okuyucum bana, başlıktaki ibare ile başlayan birkaç matbu kâğıtla birlikte, bir de mektup göndermiş, şikâyet ediyor: «Aklım havsalam almadı» diyor «Nasıl olur böyle bir şey» diye içini döküyor. Meraklandım. Ben de okudum yazılanları. En az okuyucum kadar şaşırdım. Bu mevzudaki dedikodular epey zamandan beri şurda burda konuşulur, ancak ben, bunlara itibar etmez geçerdim. Sebil Dergisindeki bu mevzuu işleyen yazılarda, bunlara cevap vermek noktasından yeterlidir diye düşünür ve bu nur câmiası içinde pek azınlıkta olan adamları ciddiye almazdım. Ancak öyle görülüyor ki, bu pek az kişi, işi gücü bırakıp, seçim öncesi, Türkiye'deki Amerika Birleşik Devletlerinin karakolu hükmündeki bir siyasî partiyi iktidar yapmak ve ABD çıkarlarının ülkemizdeki müdafii durumunda, müslüman cemaat içinde menfur bir rol oynama hevesleri beni dehşet içinde bıraktı. Müslümanları böylesine süfli bir emele âlet etme yolunda, Risale-i Nurların istismarı ise, büyük bir edep meselesi olarak ele alınmalıdır.

Bunların sözcüsü durumundaki bir gazetenin organize ettiği, nifak ve iftira kampanyası giderek, milletin asabiyetini tahrik noktasında çizgiyi aşma temâyülü göstermektedir. Bir yandan AP meddahlığı, öte yandan MSP düşmanlığı gibi gerçekten, müslüman cemaat adına utanç verici bir suçu irtikâp etmektedirler. Hele bu arada, Yüksek İslâm talebelerini kınayıcı ve boykotu kırıcı propaganda ve neşriyatları gerçek niyetlerini açıklığa kavuşturmak noktasından câlib-i dikkattır. Burada zikretme gereği duymadığım bir takım soruları kendilerine yöneltirsek, sonra hiç de hoş olmayan şeyler çıkabilir ortaya. Medreseleri Amerikan propaganda merkezleri haline çevirmek vebali ve yanlışı bu grupa yeter, kimliğini belirlemek için.

Bana gönderilen matbu bültenden bir cümleyi size sunmak dehşetin boyutları açısından yeterlidir sanırım. «... Ve Amerika gibi din lehinde ciddi çalışan muazzam bir devleti kendine hakiki dost yapmak iman ve İslamiyetle olabilir.» Bu cümlelerin telâffuzu bile ürpertiyor insanı. Risale-i Nur adına bu ve buna benzer demokrasi nutukları ile dolu bir mektup hazırlamak için, herhalde ileri derecede vazife almış ve buna cür'et gösterebilecek kadar gözükara olmak gerekir.

Geçiyorum bunları. Ve önümüzdeki yaklaşan seçimleri düşünerek ürperiyorum. Bu denli mes'uliyetsizce beyanlar, ülkeyi, bir yandan sağ - sol çatışması öte yandan hiç de arzu edilmeyen bir başka çatışmayı içine sokabilir.

ALLAH KORKUSU

«Allah'tan korkmak ve kuldan utanmak» diye bir söz vardır. Bu ölçüyü kaçırmamaya dikkat etmek gerek. Yaklaşan seçimler ülkeyi vaktinden önce iyiden iyiye bir seçim ortamının içine çekti. Artık seçimlerden önce bu ortamdan bir geri dönüşü düşünmek saflık olur. Öyle gözüküyor ki, bu seçimler ülke içindeki bir takım yabancı güçlerin kışkırtma ve komplolarının en kesif birbiçimde tatbike çalışılacağı bir seçim olacak. Bir bakıma bu seçimler Türkiye'nin geleceğini tâyin bakımından bir dönüm noktasını teşkil ediyor. Türkiye'nin geleceğinin tayini bakımından fevkalâde büyük ehemmiyete de hâizdir. Aynı zamanda bu sebepledir ki emperyalist güçler ve onların yerli işbirlikçileri ellerinden geleni arkalarına koymayacaklar ve her kılıkla, tekrar tekrar karşımıza çıkarak, saf insanları kışkırtma ve yönlerini saptırmayı deneyeceklerdir. Bu korkunç sondan korunmak için büyük bir dikkat ve sabırla hadiseleri izlemek, gelişmeleri takib ederek müteyakkız olmak zorundayız.

Pakistan örneği, önümüzde canlı olarak durmaktadır. Ve Türkiye'de yeni bir Pakistan ortamı doğurulmak istendiğine dair açık ipuçları vardır. Bütün mesele, Türkiye'nin bağımsızlık direnişini kırmak ve yarı sömürge bir ülke olarak batının ucuz işçi deposu, ABD'nin ucuz asker koğuşu, bütün emperyalist ülkelerin açık sömürü alanı ve gerek artan nüfusu, gerekse tahrik edilen tüketici hususiyetlerine ek stratejik mevkiinin beraberinde getirdiği siyasî ortamın doğuracağı, yüksek düzeyde tüketim potansiyeli ile batının fevkalâde işine yaramaktadır. Bu seçimlerde Türkiye'nin geleceği oylanacaktır. Seçmen oyunu kullanırken aynı zamanda kölelik veya efendilik tercihlerinden birini yapacaktır. Bunu keşfetme feraseti de size kalıyor.

— Unutmayın «Olduğunuz gibi idare olunacaksınız.»

OKUYUCU SESİ

El-cevâb

Y. Yalçıner'e

Muhabbet dolu mektubunu bir kaç gün önce yine aynı muhabbetle okudum. Benimle dertleşmeyi arzu etmişsin, Allah (C.C.) razı olsun. Hatta bir de sual ilâve etmişsin. «Dam'a düşmüş mahpus kaçmayı düşünür mü?» diyorsun. Anladım ki sen beni eskiye götürmek niyetindesin.

Bilmem şu kadar senedir ağlaşarak sohbetini ettiğimiz mevzû bu değil miydi? Yani Müslümanın içinde bulunduğu o muammâ halet-i ruhiyyesi. Müslüman esarette midir, bu mahkûmiyyete müstahak mıdır, hangi müeyyidelerle suçlarının fidyesini ödedi, ödüyor, hangi kavî el bu zincirin halkalarını gevşetecek?

Yüz sene evvel Gülhane'de, sonra Samsun'da ve Kastamonu'da daha sonra tüm Anadolu'da beşeriyyete sabır timsali olduk. Hayır, diyen olmadı mı? Oldu ama binlercesinin boynu ilmikte kaldı. Tevekkülden öteye bir tahammül kesbettik, tefrika sıtmasına tutulduk da idâre-i maslahat nöbetleri geçirdik ama, hamdolsun, geçirdik.

Yok arkadaş! Bu memlekette istismar edilen ne sadece işçi, ne memur ne de köylüdür. Bu memlekette nâmusu çiğnenen, ecdadına küfredilen inandığı için sürünen ve ezilen topyekûn müslüman millettir. Hakkın sesi gür ama, sen de farkındasın ki kalleş çığlığı aksediyor.

Yılmaz, sana bir şey diyeyim mi? Daha doğrusu seni müjdeleyeyim mi? Artık me'yus değilim, sen de sevin ve toparlan. Şimdi adımlar daha sık, kararlı ve ne mutlu bize ki erât kurmayı arkada bıraktı... Muhakkak ki bu bâtılın zâil olma zamanı. Kardeşinin canı dişinde, kellesi koltukta, dâvet ordusu ile meydan meydan koşuyor. Şunu da belirtmeliyim ki ibret dolu tecrübeler fâide verdi sonunda. Hülâsa kardeşim; Müslüman, MÜSLÜMAN olma yolunda.

Ümidliyiz, fakat bu ümid bu defa yaşamak için değil, mücâhedemize kuvvet kazanmak için. Şimdi ben bir kere daha suallerine dönüyorum ve işte:

EL—CEVÂB

Ferhat dağı delmiş şaşarım sabrına Ferhat.
Ben yüz senedir dişliyorum sabrımı heyhat!
Bir tek eserim var o da bir sabr-ı muannid.
Vallâhi tahammül edemez arz u semâvât.

Devrim diye meçhul babanın oğluna kandık,
Irz düşmanımızdan bile nâmus sözü aldık,
Bir vakt-i delâletdi o gün duy da inanma,
Elvermedi İslâm (?) batıdan din satın aldık.

Ben işte bu zindanlara mahkûm şerefimle,
Bir bilmecenin sırrını çözdüm iyi dinle.
Kaz sen de o taş hücrene «Muhyi + Yeni = İSLÂM»
Artık koparırsın umarım yaftanı kinle.

Zulmetde uyunmuş gece kâbus gibi dardır,
Susmak ölümün sancılı girdâbı kadardır.
Ölmek (!) o esaret işidir yoksa hayatın,
Manâda tahammül gibi mefkûresi vardır.

Aç sayfanı artık bize târih, bana söz ver,
Bir nesl-i cedid kaydedeceksin ki mukadder.
Yalnız o karanlık gecenin ufkunda beyaz ver.
Yalnız o karanlık gecenin ufkunda beyaz ve

Ankara'lı kardeşlerinle beraber seni muhabbetle kucaklıyoruz. Allah (C.C) a Emanet Olunuz.

MUHAMMED MURAD/Ankara

Mânevî ve maddî kalkınmaların âhengleştirilmesi

(Baştarafı 3. Sayfamızda)

zun vâdeli hesaplar gerekmektedir. Bu da maddiyâta müteallik hamlelerin daha sür'atle ve ehemmiyetle ele alındığı ve yürütüldüğü intibâına âmil olmaktadır.

b. Esâsen maddî mes'elelerde sür'at, mânevî mes'elelerden daha fazladır. Bu, onların dikkat edilmek gereken tabiatları icâbıdır. Meselâ mâmur bir memleketin çok kısa bir zamanda harâb, harâb bir memleketin de mâmur hâle gelmesi mümkündür. Fakir bir memleket, toprağından fışkıran kıymetli bir mâden sebebiyle sür'atle zengin bir hâle gelebilir. Ama bir milletin asırlar boyu yerleşen ahlâk ve mâneviyatı, bir günde yıkılamıyacağı gibi uzun bir tahrib devresi sonunda yıkılmış ve bozulmuşsa, bu takdirde de kısa zamanda yükseltilemez. İşte bu sebepledir ki, maddiyât sâhasında sür'at -yıkarken de yaparken de- mânevîyât sâhasından çok daha fazladır.

c. Maddiyât, müşahhaslar üzerinde cereyan eder. Müşahhasın kavranması ise mücerred ve mânevî olana nazaran daha kolaydır. Meselâ bir bölgede tüttürülen bir fabrika bacasının mevcûdiyet ve ehemmiyeti, herkesçe kolaylıkla kabûl edilebilir iken, mânevî meziyetlerin anlaşılabilmesi hassas bir dikkat ve tedkike ihtiyaç gösterir. MSP'nin siyâsî faaliyetleri dolayısıyle yapılan her konuşmanın ister meydan mitingleri isterse de kahvehâne sohbetleri olsun, milletimizin ahlâk ve mâneviyâtının yükseltilmesi ve bu uğurdaki dâvâ şuurunun takviyesi istikametinde -hiç şüphesiz- tabiî ve fakat gözle derhâl gözükmeyen fâideler sağlamaktadır.

Kısacası iman gücünün siyâset sahnesine aksetmesiyle sath-ı vatan topyekû[illegible] çeşitli ahlâk ve mâneviyat [illegible] takrir edilen bir dershâne hâline gelmiştir. Elbette bu dershânede sarfedilen her söz, tüketilen her nefes, hak dâvânın anlaşılması kadar takibi şuurunun takviyesine de yaramaktadır. Böyle olduğu halde bunlar, maddiyat gibi mizanda göze batmamaktadır. Mâneviyat sâhasında yapılanların küçümsenmesine ve bunların maddî terakki hamlelerine nazaran tâlî bir mevkie düştüğü zehabının doğmasına âmil olan sebeplerden bir kısmı işte onların kavranmasındaki bu güçlük gibi tadad eylediğimiz keyfiyetlerdir. Bununla beraber ahlâk ve mâneviyat sahasında hiç bir şey yapılmamış değildir. Üstelik zannedildiğinden ve -çoğu kere- mümkün olandan fazlası yapılmıştır. Ancak bu hususu da gelecek hafta inceliyeceğiz.

İslâm yazısı'na dair

İslâm yazısı'nın menşei ve intişarı ④

RIFKI MELÛL MERİÇ

dır: ابوعمر ابن الدانى - Ebû Ömer ibn-id'Dânî, كتاب التنبيه على النقط والشكل - Kitâb-üt' Tenbîh-ü ale-n' Nıkat-ı ve-ş'Şekl de, Arab yazısının Yemende ابى سفيان بن حرب - Ebî Süfyân ibn-i Harb'in Amcası ابى سفيان بن اميه - Ebî Süfyân ibn-i Ümeyye tarafından neşredildiğini; ona bir Hîrelinin, Hîrelilere de Anbârlıların öğrettiğini, عمر ابن الخطاب - Ömer ibn-il'Hattâb ile birlikte قريش - Kureyş kabîlesinden bir cemaatin de ابى سفيان بن حرب - Ebî Süfyân ibn-i Harb'den, bu arada معاوية بن ابى سفيان - Muaviye ibn-i Ebî Süfyân'ın da Amcasından öğrendiklerini rivayet etmektedir. اوس - Evs ve خزرج - Hazrec kabîleleri ise bir yahudiden öğrenmişlerdir. Bâzılarına göre yazı, Arablar arasında Yemen taraflarından gelen biri حرب ابن اميه - Harb ibn-i Ümeyye'ye, o da ابن عباس İbn-i Abbâs'a talim etmek suretile intişar etti [11].

İslâmiyetin zuhuru esnasında, بلاذرى - Belâzürî'nin nakline göre, Mekke'de yazı bilenlerin mikdarı ancak on yedi idi. Bunlardan رافع بن مالك - Râfi 'ibn-i Mâlik, اسيد بن حضير - Üseyd ibn-i Hudayr, ابو عبس بن كثير Ebû Abs ibn-i Küseyr, معن بن عدى - Maan ibn-i Adiy, اوس بن خولى - Evs ibn-i Havlî, بشير ابن سعد - Beşir ibn-i Sa'd, arab yazısını, سعد بن زراره Es'ad ibn-i Zerrâre, منذر بن عمرو - Münzir ibn-i Amr, ابى بن كعب - Übeyy ibn-i Ka'b ve زيد بن ثابت - Zeyd ibn-i Sâbitde hem Arab, hem İbrânî yazılarını bilirlerdi [12].

Gerek bulunan eserlerden, gerek tarihî kaydlardan anlaşılıyor ki, Milâdî altıncı asır sonlarına kadar tekâmül safhaları geçiren Arab yazısı, ilk zamanlarda ticarî muhaberatta ve ticaret merkezleri arasında kullanılırken bilâhare asîl sınıf tarafından da istimal edilir olmuş ve سوق عكاظ - Sûk-u Ukâz ictimalarında okunup en belîg, en fasîh olduklarına karar verilen şiirlerin (معلقات - Muallekat) ın Kâbeye asılmak üzere yazılmalarile ayrıca şerefli bir kıymet kazanmıştır [13]. Buna nazaran yazının Arablar arasında kıymet kazanarak revac bulduğunu, İslâmiyetin zuhurundan çok zaman evvele irca ve isnad etmek lâzım gelir. Fakat, ahlâkî ve ictimaî bir tereddi muhiti olan Arabistanda, pek az zaman zarfında yeni bir idéologie'ye müstenid bir Arab vahdeti temin eden İslâmiyetin zuhur ve sür'atle inkişafı, yazının da ayni suretle ve ayni sür'atle inkişafını mucib olmuştur. Hazreti Peygamber, teşkilâtçı ve kuvvetli bir devlet reisi sıfatile dinini yaymak ve yakın - uzak kavimleri sancağı altında toplamak için sarfettiği gayret arasında muhabereye bilhassa fazla kıymet vermiş; vahy kâtiblerile birlikte başka kâtibler de istihdam etmiştir. İrtihalini müteakıb hasıl olan teşettüt, eshabın güzideleri tarafından hallolunduktan sonra dinin devlet hududlarile birlikte vü'sat kazanması, yeni bir takım mes'elelerin tevllüdünü intac etmiş; binaenaleyh hükümleri ile amel edilen Kur'anın bir an evvel zabtı, sadırlardan satırlara intikali zarureti baş göstermiştir. Tam siyasî bir teşekkül halinde teazzi eden ve hududları genişleyen bu ilk İslâm devletinde vahdeti temin için, vilâyetleri idare edenlerle merkez arasındaki münasebetlerde yazılı muhaberat, en büyük vazifeyi ifa etmiş ve bu suretle yazı, bir taraftan Kur'anın muhafızı, diğer taraftan da devlet nizamının âmili olmuştur [14].

[11] موضوعات العلوم، صبح الاعشى v. s.
[12] بلاذرى، قلقشندى Taşköprîzade كمال الدين محمد ve sair müelliflere bakınız.

[13] Müderriszade M. Fehmi, Tarihi Edebiyatı Arabiyye. Moritz, L'Écriture Arabe. İslâm tarihleri.
[14] Cevdet Paşa, Kısası Enbiya. Omer Rıza, Asrı saadet. Mahmud Esad, Tarihi Dini İslâm. Corci Zeydan, Medeniyeti İslâmiye Tarihi. Halim Sabit'in İslâm mecmuasındaki makalelerine de bakınız.

(Devamı var)

dinî bahisler ⑤

Müslümanların mânevi bağları

İyi ahlâkın alçaklığa galip gelmesi bir kanundur, vefâkârlığın vefasızlığa üstün gelmesi de bir kanundur. Bütün bunlar, güneşi ve ayı seyr ettiren Zatın insanların hayatında icra ettiği kanunlardır. Bu kanunlardan hiç bir kanununun geri kalması gerekmediği gibi güneşin de aya erişmesi gerekmez. «Allahın sünnetinde (kanununda) asla değişiklik bulamazsın» (30). Şu uzun (beşer) tarihi esnasında ve en karanlık devirlerde nübüvvet ağaçlarının tatlı meyvelerini vermeğe muvaffak olmaları ancak ve ancak her birinin bu kanunlara bağlı köklere sahip olmasındandır. Bu durumu ile o ağaç tıpkı güneş ve ay gibi Allahın takdir ettiği şeylerden biridir mümkün değil, mutlaka ayakta durur. Ona karşı duranlar için, ne zaman üflerlerse üflesinler ve ne zaman oynarlarsa oynasınlar, yere serilmekten başka bir imkân yoktur.

«Onlar ağızlarıyle Allahın nûrunu söndürmeye yelteniyorlar. Halbuki Allah, kendi nûrunu (bizzat) tamamlayıcıdır, kâfirler hoş görmese de» ([31]).

İmdi sen bu dinin ibâdetlerine bir göz atarsan onları nizama uygun bulursun ki; dosdoğru ifâ edildikleri takdirde müslümanı kendi hayatında nizam tabiatına alıştırmakta gecikmezler. Meselâ, namaz için muayyen vakitler var, ancak o vakitlerde edâ edilir: **«Şüphesiz ki; namaz müminler üzerine vakitleri belli bir farz olmuştur»** ([32]). Namazın, yerine getirilmesi mutlaka gereken hareketleri de vardır. Kim onları kasden eksiltir veya çoğaltırsa namazı bozulur. Namaz eğer cemaatle olursa artık İslâmdaki nizam rûhu fevkalâde tecelli etmiş olur. Ali b. Şeyban der: Resulullah (S.A.) saffın arkasında tek başına kılan bir kimseyi gördü de o kişi bitirinceye kadar bekledi, sonra ona **«Namazını tekrar et, çünkü safın arkasında yalnız başına namaz kılınmaz buyurdu»** ([33]). İşte, her ne kadar namaz kılmakta ise de saftan ayrılan kimsenin ibadetini ilâhi hikmet böylece reddediyor. Bundan başka Peygamber (S.A.) in, bir çok sahih hadislerde namaz saflarını düzeltmekte şiddet gösterdiğini görürsün. Numan b. Beşir rivâyet eder: Resulullah (S.A.) okları düzeltir gibi saflarımızı düzeltirdi, taa ki, bizi onun yerinde (bu işi yapar) görünceye kadar. Nihayet bir gün öne çıkıp dikildi de tekbir alacakken göğsünü saftan çıkaran birini gördü. Bunun üzerine şöyle buyurdu: **«Ey Allahın kulları: Saflarınızı mutlaka düzeltmelisiniz, aksi takdirde Allah yüzlerinizin arasını muhakkak, açar, yani sizi birbirinize düşman yapar»** ([34]). Numan der ki: O kimsenin, topuk kemiğini yanındakinin topuk kemiğiyle, dizini onun diziyle, omuzunu da omuzuyla bitiştirdiğini gördüm. Yine Resulullah (S.A) in, iki kişi arasındaki her hangi bir gedikten şeytanın girmesinden sakındığını görürsün. Ebu Umâmenin rivâyet ettiği hadiste şöyle buyurur: **«Saflarınızı düzeltin, omuzlarınızı aynı hizaya getirin, kardeşlerinizin önünde yumuşak ve nâzik olun, ara boşlukları kapatın.**

(Devamı var)

(30) El-feth, 23.
(31) Es-Saaf 8.
(32) En-Nisâ 103 den
(33) Ahmed, ibni Mâce muteber râvilerden rivayet ettiler.
(34) Bu hadisi bir kalabalık nakletmiştir.

OKUYUCU İLE HASBİHAL

(Baştarafı 2. Sayfamızda)

Doğrudan dövüşeni, sinsice çalışıp, mizah, çocuk, kadın, moda, magazin, sinema şu bu ile daha akla gelebilecek her vesileyi hareket noktası ittihaz edip hakka saldıran yüzlerce hattâ binlerce neşriyat.. Ve bütün bunlara karşı hak dâvanın saflarında birkaç gazete, dergi... Sebil ve birkaç refiki. İmkânları mahdut, imkânlarıyla mütenâsip olarak teknik seviyeleri belli, sayfaları dar, neşir periyodları kifâyetsiz ve nihayet vazife mes'uliyetleri ağır ancak, bu mes'uliyeti yüklenen omuzları cılız neşir vasıtaları.

Hâl böyle iken, geliniz de Sebil'imizin okuyucusuna haftada bir ulaşan 16 küçücük sahifesinde ebediyata yer ayırınız. Ne mümkün!.

Yıllar yılı ezilen, horlanan müslümanın haklarının müdâfii olacaksınız bir taraftan ve bir taraftan da edebiyattan söz açacak, bir beyit bir mısra üzerinde imâl-i fikir edeceksiniz; ne mümkün!

Ve hele şimdi...

Küfür cephesi seçim hengâmesi ile birlikte topyekûn sâdece ve sâdece müslümanı hedef almış vaziyette. Komünisti, eyyamcısı, kavmiyetcisi, masonu birlikte saldırıyor. Kavmiyetcisiyle çarşafcısı, komünistiyle gırgırcısı, masonuyla fırçısı hakkın cephesine karşı amansız bir taarruza geçmiş vaziyette...

Ne dersiniz; bu ahvâl dahilinde azıcık da olsa bir beyt, bir mısra neşredip, üzerinde birkaç satırla imâl-i fikredelim mi?.

Yoksa, varımızla yoğumuzla dâvâmıza siper mi olalım?

Bu soruyu «anket» olsun diye sormuş değiliz; kararımız çoktan verilmiştir: tercihimiz ikinci sualde billûrlaşmıştır. Her sahifemiz, her cümle ve kelimemizle küfre karşı duracağız.

İslâm'ı üçbuçuk renksize ezdirmeyeceğiz!

Evet, Yaradan takdir buyurmuşsa belki biz ezileceğiz fakat, Mutlak Fikr'i ezdirmeyeceğiz. Hakkı çiğnetmeyeceğiz!

Saf saf olup, kıbleye yönelmenin Rabbanî hikmetine vâkıf olanlarla, omuz omuza vereceğiz. Öylesine saf duracağız ki, aramızdan hava sızmayacak.

Bu ahvalde vazifemizin bu olduğuna müdrikiz.

Onun için, san'at edebiyat bir müddet için şöylece bir tarafa..

Ufak tefek kanaat ihtilâfları da bir tarafa.. Küfrün hücumlarına olanca gücümüzle karşı duracağız. Mümkün olan fırsatı değerlendirip taarruza geçeceğiz.

Kenetleneceğiz, bütün «Allah» diyenlerle kenetleneceğiz.

Yürekten «Allah» diyenlerin yürekleriyle örülen iman hisarına biz de yüreğimizi taşıyacağız.

Ve bütün yüreklileri bu vazifeye dâvet edeceğiz.

İşte dâvet:

Masona, komüniste, kavmiyetçiye, nâmerde teslim olmamak.. Yıllarca ezilen müslümanı yeniden ezdirmemek, filizlenen İslâmcı gençliği mu'arızları karşısında mahzun ve boynu eğri bırakmamak için..

KALKIN EY, EHL-i İMAN!..

Sebil

Sebil

herşey hak için

Haftalık, tarafsız, siyasi, edeb. tarihî gazete ● Yıl: 2, Sayı 00 fiyatı 5 lira (yurtdışı bir misli)

Başyazarı ve Mes'ul Müdürü
Kadir MISIROĞLU

Umumî Neşriyat Müdürü:
Yılmaz YALÇINER

İdarehâne adresi: Vilâyet Han Kat: 3, No: 204 — İstanbul
Telefon: 26 38 96
Posta Çeki nu: 97 446
Dizgi: Sebil Matbaası,
Baskı: Fazilet Matbaası

Sebil

Everything
Devoted to the Truth (HAQQ)
An independent Muslim, Historical, Political and Literary Weekly
P.O. BOX: 898
Istanbul — TURKEY
Representative of
Germany A. Rüştü BANAZ — Hasan DAMAR 33 Braunschweig Ekbert Str. 24 ● Postscheckkonto nr. 37938-300 Hannover
Telefon: 0531-85033

● ABONE:
Yıllık abone bedeli 200 lira, altı aylık 100 liradır. Yurt dışı abone bedeli bir misli alınır. Yurt dışından (Avrupa'dan) abone olmak isteyenler, yukarıdaki adresleri kaydedilen Almanya temsilcilerimize müracaat ederler. Yurt içinden abone olacaklar abone bedelini Posta Çeki nu: 97 446'ya havale ile vaziyeti idarehanemize bildirirler.

● İLAN:
Neşriyatımıza aykırı görülen ilânlar alınmaz. İlânların siyah - beyaz sütün santimi 50 liradır. Kitap ilânlarında tenzilât yapılır. Arka kapak için dört renk ilân tam sayfa (üç sütün) 5.000 lira.

● DAĞITIM:
Ukaz Dağıtım Şirketi tarafından yapılmaktadır.

GÜNAYDIN FOTO FOTO Haber BOLUM 1
Ayrıntılı haber ve yorumlar 2. Bölümde
• 9 NISAN 1977 CUMARTESI • 150 KURUŞ

MSP'li Akıncılar Grubu'nun Konya yürüyüşü...

MSP'li gençlerden oluşan Akıncılar grubunun Konya'da "Vahdet'e Çağrı" adı altında yaptığı büyük yürüyüşte kullanılan Arapça ve Türkçe pankart görülüyor. Pankartta "Ancak Müminler kardeştir." diye yazılı.

Her ilin duvarlarını dolduran çeşitli sloganlar, Konya'da yeni bir şekil aldı ve Arapça yazılmaya başlandı. Yukarıda MSP'li Akıncılar grubunun Konya duvarlarına yazdığı yazılar görülüyor..

Yıl 1977... Burası Türkiye!

Konya'da MSP'li gençlerden oluşan Akıncılar Grubu'nun yaptığı büyük yürüyüşte Arapça pankartlar kullanıldı

● Siyasi bir yürüyüşte Arapça yazılara ilk defa rastlanıyor. Bu arada şehrin duvarları da eski yazılarla dolduruldu. Akıncı gençler, "Müminler birlik olmalıdır" diye bağırdı.

● Milli Selamet Partili gençlerin "Vahdete çağrı" adını verdikleri büyük yürüyüşte kullanılan Arapça yazıları kınayanlar olduğu gibi, beğenip alkışlayanlar da görüldü. (Yazısı 4. sayfada)

ne sandınız ya?..

Evet..Ne sandınız ya?..Elbette yıl 1977 ve burası Türkiye..Asrın başlarındaki muhteşem imparatorluk Türkiye'sini zihinlerine sığdıramayıp parçalayanların zamanımızdaki artıkları, o muhteşem imparatorluk Türkiye'sinin günümüzde boy atan "filizinden" dehşete kapîlacakları tabiîdir. Hangi "maksatla" neşriyat yaptığı bütün müslümanlarca malûm olan gazeteye herşeye rağmen teşekkürler. Teşekkür ediyoruz çünki, böylesi neşriyat, Akıncılar'ın "MUTLAK FİKİR" kılıcını ışıldatıyor, küfrün fincancı katırlarını ise ürkütüyor. Hem de birbirlerine girip, sırtlarındaki olanca fincan yükünü kırmacasına!..